

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΝΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φύλ. — 748

Ἔτος ΑΓ'.

20 Μαρτίου 1978 (Π. Ο. Η.)

Τιμή Φύλλου Δρχ. 5.—

Γραφεία Κάνιγγος 32 — Αθήναι Τ. 147

Τηλ 3628280

Ὁρθοδοξία καὶ Οἰουμενισμός στὴν Ἰταλία

Ἀπὸ ὅλους τοὺς Ὁρθοδόξους, οἱ ὁποῖοι μὲ τὴν χάρι τοῦ Θεοῦ σκέφτονται νηφάλως, εἶναι ἀναμφισβήτητο ὅτι ὁ Οἰουμενισμός, ὅπως κηρύσσεται στὴν ἐποχὴ μας ἀπὸ τὸ προτεσταντικὸ «Παγκόσμιον Συμβόλιον τῶν Ἐκκλησιῶν» (Π.Σ.Ε.), εἶναι συγκρητιστικὴ παναίρεσις, εἶναι ἐχθρὸς τοῦ Θεοῦ, ἐχθρὸς τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὄργανο στὰ χέρια τοῦ πονηροῦ. Ἀπὸ τότε ποὺ ἄρχισε ἐπίσημως, μὲ τὴν Φαναριώτικη αἰρετικὴ Ἐγκύκλιον τοῦ 1920, ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία νὰ συμμετέχη στὴν λεγομένη Οἰουμενιστικὴ Κίνησι, ἐπεκράτησε τέτοια σύγχυσις στοὺς Ὁρθοδόξους τῆς Οἰκουμένης καὶ ἐπεσπρευθήσαν τόσα ἐρεΐπια πνευματικά, ὥστε ἔχουν θέσι καὶ σήμερα τὰ γεμῆτα ὁδὸν λόγια τοῦ φοιτητοῦ τῆς Καισαρίας: «Τὶς δώσει τῇ κεφαλῇ μου ὄδωρ καὶ τοῖς ὀφθαλμοῖς μου πηγὴν δακρύων; καὶ κλαῦσαι τὸν λαὸν ἡμέρας πολλὰς, τὸν ταῖς πονηραῖς ταῦταις διδασκαλίαις (τῶν αἰρετικῶν τῆς ἐποχῆς του)

πρὸς τὴν ἀπώλειαν συνοβούμενον» (Ρ.Γ 32, 909).

Πρὸς τὸ παρὸν θὰ ἀναφερθοῦμε στὰ ἀποτελέσματα τοῦ Οἰουμενισμοῦ στὴν Ἰταλία, ἐπειδὴ ἀφ' ἐνὸς ὑπάρχει μόνον λίγη γνώσις στὸν λαὸ τοῦ Θεοῦ γιὰ τὸ χάος ποὺ ἐπιφυλάττει στὸ ἐξωτερικὸ ἀπὸ ἀπόψεως ἐκκλησιαστικῆς καὶ ἀφ' ἑτέρου διότι κατέχομε θετικὰς πληροφορίες γιὰ τὴν ἐκεῖ ἀθλία κατάστασι.

Σήμερα στὴν Ἰταλία λειτουργοῦν ἑπτὰ Ὁρθόδοξοι Ἑλληνικοὶ Ναοὶ σὲς ἑξῆς πόλεις: Ρώμη (Ἀγ. Ἀνδρέας), Νεάπολι (Ἀπόστολοι Πέτρος καὶ Παῦλος), Τεργέστη (Ἀγ. Νικόλαος), Γένουα (Ἀγ. Νικόλαος), Βενετία (Ἀγ. Γεώργιος), Μιλάνο (Ἐθαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου) καὶ Βρίνδια (Ἀγ. Νικόλαος). Ὅλες αὗτὲς οἱ ἐνορίες ὑπάγονται στὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Μητροπολίτου Ἀδσφρίας καὶ Ἐξάρχου Ἰταλίας, Ἑλβετίας καὶ Οὐγγαρίας, ὁ ὁποῖος σήμερα εἶναι ὁ κ. Χρυσόστομος Τσίτερ, ἀρχιεπίσκοπος οἰκουμενιστῆς καὶ

παπόφιλος, πού ανήκει στο κλήμα του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως και με τον οποίο δυστυχώς έχει ασχοληθεί τόσο η Αυστριακή δικαιοσύνη, όσο και ο Αυστριακός και Αθηναϊκός Τύπος όχι βεβαίως κολακευτικώς (βοήθη Έπίσκοπό του για την Ιταλία έχει τον κ. Γεωργάδιο Ζερβό). Στην Ιταλία επίσης υπάρχουν ένορίες και άλλων Ορθοδόξων της Διασποράς πού δεν είναι Έλληνες και ανήκουν άλλες στον Μητροπολίτη Φιλάρετο, άλλες στον Αρχιεπίσκοπο Γεώργιο των Παρισίων πού εξαρτάται από το Φανάρι, άλλες στην Μόσχα κ.λπ.

Εμείς προσωπικά έχουμε τακτική αλληλογραφία με ένα ζηλωτή Ορθόδοξο, του οποίου δεν αναφέρουμε το όνομα (σύμφωνα με την επιθυμία του για να μην έχει δυσκολίες στο έργο του), πού ανήκει στους Ρώσους της Διασποράς του Μητρ. Φιλάρετου. Αγριώνει ιεραποστολικώς για να καταστήσει γνωστή στους Έταλους την γνήσια Ορθοδοξία των Πατέρων μας, μεταφράζοντας κείμενα Ορθόδοξα, στέλνοντας υπομνήματα διαμαρτυρίας για τις εκτροπές του εκεί Ορθόδοξου Κλήρου και μουράζοντας θυζαντινές Εικόνες. Από μαρινές τελευταίες του επιστολές θα παραθέσουμε αποσπάσματα πού δείχνουν την καταστροφή πού έχει δημιουργήσει ο Οικουμενισμός σε μία χώρα στην οποία, αν υπήρχε έντιμος Ορθόδοξο Ιερατείο, θα ήταν δυνατόν να προσελκυσθούν τόσες ψυχές στην σωζουσα αλήθεια της Ορθοδοξίας.

Επιστολή 1η (14 Οκτ. 1977, έ.ή.)

«... Η «Ορθοδοξία» στην Ιταλία είναι στο κατώ-επι της ένωσης (κάτι πού στην ουσία όμως έχει γίνει DE FACTO, σ. ή.). Πράγματι, μόνο στην Ιταλία μπορεί ν' ιδη κανείς καλώς τὰ αποτελέσματα μιας ένδεχομένης ένωσης. Μεγάλο μέρος τῆς «Ορθόδοξης» Κλήρου πού ζῇ στην Ιταλία εὑρίσκεται ἤδη ὑπὸ τὴν ἐξάρτησι τοῦ Βατικανοῦ καὶ ὁ λόγος εἶναι οἱ ἀναρίθμητοι δασμοὶ καὶ τὰ κοινὰ ἐνδιαφέροντα. Ἔτσι βλέπουμε ὁ «Ορθόδοξος» Κλῆρος συμμετέχει μὲ ἱερά ἔμ-βλημα σὲς λειτουργίες τῶν παπικῶν καθ' ὅσον, ὁ «Ορθόδοξος» λειτουργοὶ λειτουργοῦν στὰ λατινικὰ «ἀλτάρια» χωρὶς προσοῆς καὶ σχισματικοὶ ἱερεῖς λειτουργοῦν στοὺς «Ορθόδοξους» Ναοὺς. Βλέπουμε μὲ τὰ μάτια μας τὴν ἀδυναμία τοῦ κλήρου, ὁ ὁποῖος δὲν ἔχει υποδουλωθῇ, καὶ ὁ ὁποῖος (ὅμως) δὲν πρέπει νὰ θυσαρεσθῇ τοὺς τοπικοὺς λατίνους ἐπισκόπους, ἐπειδὴ ἀπὸ αὐτοὺς λαμβάνεται οἰκονομικὴ βοήθεια (...). Παυλοῦν τὴν Ορθοδοξία γιὰ ματαιότηρα, γιὰ χρήματα, γιὰ τὰ πάντα, χωρὶς νὰ ἐνδιαφέρονται γιὰ τὴν ὑπόληψιν των, ὅτε γιὰ τὴν πατροπαράδοσιν κληρονομία πού ὀφείλουν νὰ διατηρήσουν γιὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ. Λίγες εἶναι αἱ σοβαρὲς φωνὲς πού ἀκούγονται. Λίγοι αὐτοὶ πού ἐλέπουν τὴν πλαστότητα τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ τοὺς κινδύνους γιὰ τὴν Ορθοδοξία ἀπὸ ὅλα αὐτὰ. Πολλοὶ εἶναι οἱ πιστοὶ πού εὑρίσκονται ἀπροσεκτικῶς καὶ σὲ ἀμνηστία (...). Ἀλλὰ ὑπάρχουν «γυροῦν» ἀπὸ πιστοὺς πού δὲν θέλουν νὰ ἐγκαταλείψουν ὅτε νὰ χάσουν τίποτε ἀπὸ ὅ,τι τοὺς ἔχει ἀρεθῇ πρὸς διαφύλαξιν ...»

Επιστολή 2α (20 Οκτ. 1977, έ.ή.)

«... Ἐχὼ ἐκδόσει μιὰ «Ἀνοικτὴ Ἐπιστολή» στὰ Ἱταλικά γιὰ ὅλους τοὺς Ορθοδόξους πού μένουν σ' αὐτὴ τὴν περιοχή. Ἐνημερώνω τοὺς πιστοὺς μας γιὰ τίς φευδανωτικὲς ἐνέργειες τῆς Ἑλληνικῆς Μητροπόλεως (τοῦ Μητροπολίτου Χρυσόστομου Τσίτερ) ἐναντίον τῆς γνήσιας Ορθοδοξίας. Πολλοὶ Ἑλληνορθόδοξοι πιστοὶ ἔχουν διαμαρτυρηθῇ κατ' εὐθείαν στὸν Μητροπολίτη μὲ γράμματα, ἀλλὰ ἡ ἀπάντησις: σιωπή! Οἱ («Ορθόδοξοι») ἱερεῖς στὴν Νεάπολιν ἔχουν λειτουργήσει στὸν λατινικὸ ναὸ τῆς Ἀσπόρου Συλλήβει-ως!!! Ἐπίσης στὸν ναὸ τοῦ Τάγματος τῶν Καπουτ-σίνων στὴν Σιένα χωρὶς ἀντιμύηση καὶ μετέδωσαν τὰ Ἀρχαῖα Μυστήρια στοὺς Λατίνους!!! Ἐνὰς νέος Ἑλληνας ἱερέας λειτουργεῖ σὲ μιὰ σύντικὴ ἐκκλησία χωρὶς ἀντιμύηση καὶ μεταδίδει τὰ Μυστήρια σὲ ἑ-λίους!!! Ὁ δεύτερος ἱερέας τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλη-σίας στὴν Ρώμη (ἀρχιμ. Βασιγιάνης) εἶναι Ρώσος, τὸν ὁποῖον κατήρесе ὁ Μητροπολίτης Φιλάρετος καὶ κανονικῶς ἀνήκει στὴν δικαιοδοσία τῆς Πολωνικῆς Ἐκκλησίας τῆς Διασποράς στὸ Λονδίνο (πού ἔχει ἐ-ξάρτησι ἀπὸ τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο). Αὐτὸν τὸν ἱερέα δέχθηκε ὁ Μητροπολίτης Χρυσόστομος Τσί-τερ, λέγεται «βοήθος ἱερέας» τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλη-σίας τῆς Ρώμης καὶ εἶναι καλὸς φίλος τῶν Ἱερουσιτῶν καὶ ἄλλων Οὐνιτικῶν Ὁρμημάτων τῆς Ρώμης. . . »

Επιστολή 3η (23 Νοεμβρ. 1977, έ.ή.)

«... Τὸ Βατικανὸν εἶναι πολὺ συνδεμένο μὲ τὸ Φανάρι καὶ οἱ Ἑλληνες Ἀρχιερεῖς ἐδῶ στὴν Εὐρώ-πη εἶναι δοῦλοι τοῦ Βατικανοῦ ἢ τῆς παπικῆς «Πρα-ματείας γιὰ τὴν Χριστιανικὴ Ἐνότητα». Ἐπίσης μόνο ἐὰν ἔχουν σχέσεις μὲ τὴν «Κούρια» (CURIA, ἡ πα-πικὴ αὐλή) ἢ μὲ Καρδινάλιους μποροῦν νὰ προχωρή-σουν, πράγμα πού φαίνεται στὴν περίπτωσιν τοῦ π. Γεω-ργάδιου Ζερβοῦ, ὁ ὁποῖος ἔγινε πολὺ σύνταμα βοηθὸς Ἐπίσκοπος τοῦ Μητροπολίτου Χρυσόστομου Τσίτερ καὶ εἶναι πολὺ συνδεμένος μὲ τὸν Καρδινάλιον τῆς Νεαπό-λεως URSI, διδάσκει σὲ διάφορα σεμινάρια καὶ ἰδρύ-ματα τῶν λατίνων καὶ σύνιτων. Ὅπου γίνεται δεξι-σμοὶ ἡ οἰκουμενικὴ συνάντησις, αὐτοὺς εἶναι παρὼν. Ἀρ-νεῖται νὰ δεχθῇ Ἱταλοὺς στὴν Ορθοδοξία (καὶ ἔτσι ἀποστρέφεται τὴν ἀποστολὴν τῆς Ορθόδοξης Ἐκκλ-). Ἀλλὰ καὶ εἶναι ἀγνωστος στὸν λαὸν του, ποτὲ δὲν ἐπι-σκέθηκε τίς ἐνορίες του στὴν Ἱταλία (7) καὶ οἱ πε-ρισσότεροι ἀπὸ τοὺς πιστοὺς του τὸν ἔχουν ἰδεῖ μόνο σὲ οἰκουμενικὰς συναντήσεις στὴν Τηλεόρασι ἢ σὲ τελε-τὲς τῶν Δοκιμασιῶν ἢ ἄλλων λατίνων. Ὁ Ρωμάνος ἱερέας στὸ Μιλάνο π. Τραϊνὸς VALDMAN εἶναι πτυ-χιούχος τοῦ παπικοῦ Πανεπιστημίου τῆς «Ἱερᾶς Καρ-διᾶς καὶ γι' αὐτὸ ἔχει σχέσεις μὲ τοὺς Φραγκισκανοὺς καὶ Τησοῦτες τοῦ ἱδρύματος αὐτοῦ. Στὸν νέο ναὸν του, πού κτίσθηκε μόνο γιὰ τοὺς Ρωμάνους, δίνει τὴν Θεία Κοινωνία σ' ὅλους: Ορθοδόξους, Παπικοὺς κ.λπ. Οἱ Φραγκισκανοὶ καὶ ἄλλοι Λατίνου κληρικοὶ συχνὰ με-ταλαμβάνουν. Στὶς Ρωσικὰς ἐνορίας στὸ Σάν Ρέμο, Φλωρεντία καὶ Μιλάνο (πού ἀνήκουν στὴν δικαιοδοσία τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Παρισίων μὲ ἐξάρτησιν ἀπὸ τὸ Φανάρι) ἡ ἐνοριακὴ ζωὴ ἔχει σβῶσει, διότι δὲν εἶχαν

ποτέ καλούς ποιμένες, αλλά ανθρώπους που έγιναν ιερείς για να έχουν κάτι να ζήσουν. Η κατάπτωσης των ένοριών αυτών δέλεται επίσης στην άκηγρία του γηραιού 'Αρχιεπισκόπου Γεωργίου, ο οποίος δεν θέλει να κάνει τίποτε που να δυσαρεστήσει το Φανάρι . . . »

Επιστολή 4η (25 Νοεμβρ. 1977, έ.η.)

«... σ'ας εκκλείουμε ένα άρθρο από την 'Ιταλική εφημερίδα «LA DOMENICA DEL CORRIERE» (2 Σεπτ. 1974) περί του επίσκοπου Γενναδίου Ζερβού. Για το άρθρο αυτό έγραψε διαμαρτυρία ο Σέρβος Ιερομόναχος 'Αμφιλόγιος Ράντσιτς στον «'Ορθόδοξο Τύπο» των 'Αθηνών όλίγο μετά (220, 15-10-1974). Ο τίτλος του άρθρου, που αφορά μι'ά συνέντευξη με τον κ. Γεννάδιο, είναι: «'Η αίτια που οι 'Ορθόδοξοι δεν θέλουν προσχλύτους». Έτσι ο μοναδικός «'Ορθόδοξος» ιεράρχης που μένει στην 'Ιταλία, είπε ότι οι 'Ιταλοί δεν μπορούν να γίνουν 'Ορθόδοξοι, διότι 'Ορθόδοξοι είναι μόνον αυτοί που γεννήθηκαν έτσι (οι 'Ορθόδοξοι γεννιούνται, δεν γίνονται). Λέγοντας (έμως) αυτό, αρνείται την αποστολή της 'Ορθόδοξης 'Εκκλησίας στον σημερινό κόσμο. Ζούμε σ' ένα κόσμο που θέλει να αρνηθ'η τον Θεό, οι άνθρωποι έχουν ανάγκη από τον Χριστό, αλλά τα σημερινά εκκλησιαστικά συστήματα (δηλ. κληρος κ.λ.π.) σε πολλές χώρες εμποδίζουν μι'ά ταπεινή χριστιανική ζωή.

Εδώ στην 'Ιταλία άρχισε μι'ά μικρή ιεραποστολική δράση μετά τον τελευταίο πόλεμο έ άρχιμ. Βενέδικτος Χατζεανεδάκης και όταν απέθανε όλα σταμάτησαν. Έπειτα άλλοι ιερείς προσπάθησαν να κάνουν γνωστή την 'Ορθοδοξία, αλλά πάντοτε εύρισκαν δυσκολίες από το Βατικανό ή τους Ούνιτες. Τώρα τελευταία

κάτι αλλάζει. Άρκετοι 'Ιταλοί που μένουν μακριά ό ένας από τόν άλλο, αλλά ένωμένοι «έν πίστει», έχουν καταφύγει στην Ρωσική 'Εκκλησία της Διασποράς (του Μητρο Φιλαρέτου), που είναι ή μοναδική ακόμη άκαινοτάμνος και δεν έχει οίκομνηστικές σχέσεις με το Βατικανό ή το Π.Σ.Ε.

Θά μπορούσα να σ'ας στείλω αρκετή όλη για τις ενέργειες των «'Ορθόδοξων» κληρικών που έπισκέπτονται την 'Ιταλία (λειτουργίες σε ούνιτικές εκκλησίες, λειτουργίες σε παπικά αλτάρια χωρίς αντίμνησια, άντορθόδοξα κηρύγματα κ.λ.π. . . .)

Τελειώνοντας (ίσως στο μέλλον επανέλθουμε στο σοβαρό αυτό θέμα), νομίζουμε ότι είναι άρκετά αυτό προς το παρόν για να καταλάβη ό κάθε πιστός την τραγική κατάσταση στην 'Ιταλία: «λύπη μοι έστι μεγάλη και αδιάλειπτος δόνη η καρδιά μου» (Ρωμ. 6' 2). Καθήκον μας ως Χριστιανών είναι πρώτα να έντείνουμε τις προσευχές μας προς τόν Κύριο να δώση φωτισμό και μετάνια άφ' ένος στους άδελφούς μας που παρεκτράπησαν τόσο πολύ, άφ' έτέρου στους αίρετικούς για να γνωρίσουν την μοναδική 'Αλήθεια της 'Ορθοδοξίας μας και δεύτερον να προσέξουμε «έν ταπεινώσει και προσευχή», «νύφοντες και γρηγορούντες» να μη χάσουμε τό άτίμητο μαργαριτάρι της πατρώας ευσείας που «ό άντίδικος ήμών διάβολος ως λέων ώρυόμενος περιπατεί ζητών» να «καταπήν».

Γαυοάριος 1978

Τερά 'Ανδρώα Κοινοβιακή Μονή
'Αγίων Κυπριανού και 'Ιουστίνης
Φυλή 'Αττικής

Ίερός Χρυσόστομος

Ο Μέγας εκράντωρ και Μύστης τών 'Αγίων και Ουρανίων Μυστηρίων, ό Ίερός και εύλαδέστατος, ό Μέγας Πατριάρχης και 'Αγιος της Χριστιανοσύνης, ό εύσεδέστατος Χρυσόστομος, τας χάριτας έπερίσσευσεν έπ' της κεφαλής Του, ώστε όμοι' ως Σοφός, Πνευματικός και Μέγας Διδάκτης, ως Μοναχός και έπαύον Συγγραφέας, ως 'Ασκητής και 'Ομολογητής, τέλος δέ ως Πατριάρχης και Θεόνομος 'Αξιός της Χριστιανοσύνης, χάριτι Θεία έπολιτεύθη, ώστε έγένετο σκευός εκλογής Θείου και 'Αξιον θαυμασμού και προσκηνύσεως.

Ούτος ό 'Αγιος έγεννήθη εκ πλούσιων γονείων, έχων άρχοντικήν την καταγωγήν και την φύσιν Χριστιανικήν, δι' ό και έβαπτίσθη εις Χριστόν, όν έλάτρευσε περισσώς.

Είς νεαράν ηλικίαν, τη προτροπή της Μητρος Του 'Ανθούσης, ανατρέφεται με μεγάλην έπιμέλειαν, από μεγάλους σοφούς της εποχής του, εις την παιδείαν τών 'Ελλήνων Φιλοσόφων, ώστε έν τη έξελικτική πορεία τών σπουδών του, έρχεται εις 'Αθήνας, εις ύψηλά

σπουδαστήρια, ίνα τας γνώσεις άπορροφήση της εποχής εκείνης.

Ταχέως γίνεται όνομαστός, διά τό πολυμαθές και τό ύψητετές του πνεύματός Του, δι' ό και ή φήμη Αύτου έπεκτείνεται εις όλους τούς τότε πνευματικούς κύκλους τών γραιμιάτων.

Η πρώτη άντιμετώπισις του είδωλολατρικού πνεύματος, τόν εύρίσκει παλαίοντα με τόν γνωστότατον λόγιον 'Ανθέμιον, ό όποιος κατά θαυμαστήν παραχώρησιν Θεού, κατά την προστροπήν Του μετά του 'Αγίου δαμονίζεται, ενώ παρευρίσκοντο άμφότεροι εις Μέγα δημόσιον συμπόσιον, πλην διά τών ίκεσιών του 'Αγίου, αυτόματος επανέρχεται εις έαυτόν, δι' ό και έπίστευσεν και έβαπτίσθη, όμοι' μετά πολλών άλλων, ότι έθαυμάσθη ή 'Αλήθεια του πράγματος.

Πολύ ένωρίς ό 'Αγιος, λαμβάνει την κορυάν του Μοναχού και έντομψά εις την Μοναχικήν ζωήν και εις την μελέτην τών Θείων Γραφών, έν τούτοις μετ' ου πολύ, εκ Θείου ζήλου κινούμενος, εισέρχεται εις την

ἐρημικὴν καὶ εἰς τὴν Πολιτείαν τῶν Ὁσίων, τῶν Νη-
στευτῶν καὶ Ἐγκρατευτῶν.

Οὕτω ὁ Ἅγιος, προωθεῖται εἰς μίαν περίοδον ὑ-
ψηλοτάτης ἀσκήσεως, μὴδὲ τρώγων, μὴδὲ πίνων, μὴδὲ
κοιμώμενος, πάντοτε προσευχόμενος καὶ συνεχῶς με-
λετῶν, συνεχῶς ἐμβαθύνων εἰς τὰ Θεῖα Δόγματα.

Αὐτὴν τὴν φῶσιν τῆς συνεχοῦς Μελέτης καὶ τῆς
ἁγίας Ἀσκήσεως, διέτηρησε εἰς τὴν ὑπόλοιπον ζωὴν
του, γενόμενος παράδειγμα πρὸς μίμῃσιν, ὅσων ἡ μο-
ναδική του τροφή, εἰς ὅλον τὸν ὑπερ-φῶσιν Ἀσκητι-
κὸν του βίον, ἦτο κοίτη ἀρετῆς χαλός.

Καὶ τὸ θαυμάσιον καὶ τὸ παράδοξον τῆς Χάριτος
ἁστροῦσε, ὅτε ὁ Ἠγούμενος τοῦ Μοναστηρίου ἐπληρο-
φορεῖτο δι' Ἀγγελικοῦ ὁράματος, ὅτι Ἄγγελος ἐξ οὐ-
ρανοῦ ἐνεχείρησε εἰς τὸν Ἅγιον, Πάτριον γεγραμ-
μένον, δι' οὗ ἡ εἰκόνα τοῦ Ἀγ. Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου
ἐγράφετο, ὅστις προσέφερε τῷ Ἅγίῳ τὴν Χάριν τοῦ
κατανοεῖν εἰς μέγα βάθος τὰ Μυστήρια τῶν Γραφῶν.

Ἡ φήμη τοῦ Ἁγίου ὡς Θαυματουργοῦ Μοναχοῦ
ὄντος, διέφρεσε τὴν Οἰκουμένην, ὥστε πολλοὶ προσήρ-
χοντο πρὸς ἰατροεῖαν.

Οὕτω εἰς τὸν μετανοήσαντα εὐγενὴν ἐξ Ἀντιο-
χείας, ἐχαρίσατο διὰ τῶν ἱεσίων Του τὴν ἴσιν τῆς
Κεφαλῆς καὶ τοῦ Ὄφθαλμοῦ, ὅτι ὑπέφερεν πολὺ.

Ὁμοίως καὶ ἀσθενοῦντα, ὀνόματι Ἀρχέλαον, δι'
ἀπλοῦ ὕδατος τῶν Πατέρων, ἐδώρησατο τὴν υἱεὶαν
αὐτοῦ.

Μοναχὸν δὲ τινα, ὀνόματι Εὐκλεον, τῇ δυνάμει
τῆς Χάριτος, καὶ τὸν ἀσθενοῦντα ὀφθαλμὸν ἰάτρυνε
καὶ τοὺς πνευματικὸς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ διήνοιξε, τοῦ
ἐρχεσθαι εἰς ἐπίγνωσιν Ἀληθείας.

Τὴν δὲ Χριστιανὴν ἐξ Ἀντιοχείας, ὡς αἰμορροού-
σα ἰάτρυνε καὶ τὴν πνευματικὴν αὐτῆς μετάνοιαν οἰ-
κονόμησε.

Τὸ δὲ τοῦ πράγματος ἄξιον, ὅτε τῆς χώρας τὸν
πανικὸν ἀπέτρεψε, ἐκ Λέοντος Μεγάλου, τὸν ὁποῖον
ἐθανάτωσε, τῇ δυνάμει τοῦ Τιμίου καὶ Ζωοποιοῦ Σταυ-
ροῦ, οἰκονομήσας ἐν ταύτῃ τὴν μετάνοιαν πολλῶν.

Διὰ Θεῖου ὁράματος καλεῖται ὁ Ἅγιος, ἐπὶ τῆς
ἐποχῆς τοῦ Πατριάρχου Ἀντιοχείας Φλαβιανού, εἰς
τὸ ἀξιωμα τῆς Ἱεροσυνῆς, κατὰ δὲ τὸν χρόνον ὃν ἐτε-
λείτο αὐτῇ, ἐθεάθη ἡ πάνλευκος περιστέρα, ὑπεράνω
τῆς κεφαλῆς τοῦ Ἁγίου, ὁμολογοῦσα Αὐτόν, ὡς καθα-
ρότατον σκεῦος ἐκλογῆς.

Οὕτω ὁ Ἅγιος εἰσέρχεται ἐνεργῶς εἰς τὴν δοῦ-
σιν τῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας, δι' ὃ καὶ οἱ Ἅγῶνες Αὐτοῦ
ἀπαράμιλλοι λογίζονται, διαρκεῖς, διηκεῖς, ἀστείρευ-
τοι, ἀτελείωτοι, ὅπου ἰδιαίτερα ὡς Μέγας Ὁμολογη-
τῆς, ἀγωνίζεται κατὰ τῆς αἰρέσεως τῶν Μαρκιωνιστῶν.

Χαρακτηριστικὴ εἶναι ἡ περίπτωση τῆς γυναικὸς
τοῦ Ἐπαρχοῦ, ἡ ὁποία ὑπέπεσε εἰς τὴν φοβερὰν αὐ-
τὴν αἵρεσιν, δι' ὃ καὶ κατὰ παραχώρησιν Θεοῦ ἠσθέ-
νησε βαρέως ἀπὸ μεμολυσμένην ἀνάτον δισεντερίαν,
οἷα ἦτο καὶ ἡ αἵρεσις, πλὴν ἐν μετανοίᾳ τελοῦσα, ἰά-
τρευσεν αὐτὴν ὁ Ἅγιος πρὸς Δόξαν Θεοῦ.

Ἐν τούτοις ἡ ὁργὴ τοῦ Θεοῦ, ταχέως ἐξεδηλώθη
κατὰ τὴν πρόρρησιν τοῦ Ἁγίου, ὅτε ἐγένετο σεισμὸς
Μέγας καὶ τὸ πλῆθος τῶν αἰρετικῶν Μαρκιωνιστῶν
οἰκοδομῶν, ἐσαρώθη καὶ κατεπλακώθη, μηδαιῶς τῶν

Ὁρθοδόξων αἱ οἰκοδομαὶ νὰ πληγοῦν, οὕτω οἱ Αἰρε-
τικοὶ ἐμετανόησαν, προστρέξαντες εἰς τοὺς πόδας τοῦ
Ἁγίου.

Μὲ τὴν ἐγκρίσιν τοῦ βασιλέως Ἀρκαδίου καὶ τὴν
συμφωνίαν ἀπάντων τῶν Ἀρχιερέων καὶ Ἀρχόντων,
καλεῖται ὁ Ἅγιος μέσῳ τοῦ Πατριάρχου Ἀντιοχείας
Φλαβιανοῦ, διὰ τὸν πατριαρχικὸν θρόνον τῆς Κωνσταν-
τινουπόλεως, ὅστις εὐρίσκετο χειροῦν.

Μετὰ πλείστα ὅσα γεγονότα, παρὰ τὴν ἐκ ταπει-
νότητος γενομένην ἄρνησιν τοῦ Ἁγίου, χειροτονεῖται
Πατριάρχης Κων)πόλεως, καὶ στερεοῦται εἰς τὸν Ἀρ-
χιεπισκοπικὸν Θρόνον τῆς Πόλεως.

Τὸ Μέγα ἔργον τοῦ Ἁγίου ἀρχεται μὲ τὸν ἐκ-
χριστιανισμὸν πλείστον ὅσων πόλεων καὶ χωρῶν, ὡς
τὰ μέρη τῆς Φοινίκης, τῆς Τύρου, τῆς Σιδῶνος, τῆς
Γάζης καὶ τῆς Τριπόλεως, ὅπου ἐθεμελιώθησαν Μο-
ναστήρια καὶ Ἐκκλησίαι διὰ τὴν οἰκονομίαν τῶν ψυ-
χῶν, δι' ὧν Χριστὸς ἐσταυρώθη.

Μαθὼν ὅτι παρὰ τὴν Οὐγγαρίαν ἐπερίσσευσεν ἡ
Αἵρεσις τοῦ Ἀρείου, ἐξαποστέλλει ἱκανοὺς διδασκάλους
καὶ θεολόγους, ἵνα κατισχύσῃ τὸ ἔργον τῆς Ἀληθείας.

Παρὰ τὴν Σκυθίαν, ἀποστέλλει σοφοὺς Κατηχη-
τάς, ἵνα τὴν Ἀλήθειαν καὶ τὸ Φῶς διασπείρῃ.

Ἡ χάρις τοῦ Παναγίου Πνεύματος εἶναι πλου-
σία εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ Ἁγίου, ὁ ὁποῖος ἔχει τὴν
προστασίαν τοῦ ἰδίου τοῦ θεηγόρου Παύλου, ὅτε ἐκ
Θείας ἀποκαλύψεως, ὅτε διεμήνευε τὰς Ἀγίας Ἐπι-
στολάς τοῦ Ἀποστόλου, ὁρᾶται τις, ὀνόματι Πρόκλος,
τὸν ἴδιον τὸν Οὐρανοδόμονα Παῦλον, διεμνηνεύοντα
τὰ ἄρρητα ῥήματα εἰς τὸν Ἅγιον, ἱστάμενος παρὰ τὸ
πλευρόν Του.

Οὗτος ὁ Ἅγιος καὶ Ἱερὸς Χρυσόστομος, ὡς δι-
στομος ρομφαία ἐπάταξεν τοὺς Ἀρειανούς, τοὺς ὁ-
ποίους ἐξεδίδωξεν τῆς Κων)πόλεως, ὡς μαρούς καὶ
ἀσεβεῖς.

Συνέθεσε δὲ καὶ πλείστα τροπάκια, ἀντίφωνα λε-
γόμενα ὡς τὴν σήμερον, τὴν σωτηρίαν τοῦ Ἁγίου
Λαοῦ ἱκετεύον, ἐκ τῶν βαρβάρων αἰρέσεων.

Ὅτε δὲ ὁ Ἅγιος καὶ Ἱερὸς Χρυσόστομος ἐλει-
τούργει, ὁρᾶτο τὴν Ἀγίαν Περιστερὰν ἐπὶ τῆς Θείας
Τραπέζης, ὡς Ἄξιος κατὰ πάντα καὶ καθαρότατον
τῆς Ἱεροσυνῆς σκεῦος.

Οὗτος ὁ Ἅγιος καὶ Ἱερὸς Χρυσόστομος, ἦλθεν
ἀντιμέτωπος μὲ τὸν πονηρότατον στρατιωτικὸν ἀξιο-
ματικὸν Γαϊνᾶν, ὅστις ἦτο Ἀρειανός, τὸν ὁποῖον πολ-
λάκις ἀπεστόμωσε καὶ τὰς μηχανορραφίας αὐτοῦ ἐξη-
φάνισε, ὅτι ἦτο ἰσχυρότατος πόλεμος τῆς Ὁρθοδο-
ξίας, τέλος δὲ τῇ παραχώρησιν τοῦ Θεοῦ, οὗτος ὁ Θεο-
μάχος εὗρεν οἰκτρὸν τέλος εἰς μάχην.

Κατὰ τὸν χρόνον τῆς Πατριαρχικῆς του ἐξου-
σίας, πλείστα ὅσα ἐκάθερεν, ὅσων τὸ μαρτύριον πλέ-
γμα τῆς Σιμωνίας, τὸ ὁποῖον εἰσεχώρησεν εἰς ἐπισκο-
πικοὺς θρόνους, ὅπου καὶ παρέσυρεν πλῆθος τοῦ Ἱε-
ρατοῦ, ὡς καὶ τῶν ἐπισκόπων Ἀντωνίνου καὶ Εὐσε-
βίου.

Ἐν τούτοις, ἡ βασίλισσα τοῦ Κράτους Εὐδοξία,
οὕσα κακώτερος, παρήκοντος καὶ ὅλως ἀσεβέστατη, τα-
χέως ἐπανεστάτησεν κατὰ τοῦ Πατριάρχου ἀδίκως,
ὥστε μὲ πολλὰς ἀφορμὰς, ἐπέδιωκε τὴν καθαίρεσιν τοῦ

Ἁγίου καὶ Ἱεροῦ Χρυσόστομου, τὸν ὁποῖον ἤθελεν ἐν ὑποταγῇ ἀδικῶ εἰς τὸν βασιλικὸν καὶ ψευδῆ αὐτῆς θρόνον.

Χήρα ἀδυσμημένη, προσέτρεξεν εἰς τὸν Ἅγιον ἱκετεύουσα προστασίαν ἀπὸ τοῦ Παυλάσιον, ὃν ὑπερήσπιζε ἡ Εὐδοξία, παρὰ τὸ ἄδικον καὶ τὴν κατάχρησιν αὐτοῦ.

Ὁ Ἅγιος ἐφυλάκισεν αὐτόν, παρὰ τῷ Πατριαρχεῖῳ καὶ Ἄγγελοι ἱσταντο ἔμπροσθεν τῆς φυλακῆς, ὥστε ἐματαιώθη καὶ ἐταπεινώθη, ἡ δύστροπος Εὐδοξία, ἡ ἀποστείλασα στρατιωτικὰς δυνάμεις πρὸς ἐλευθέρωσιν τοῦ ἀδικοῦ Παυλάσιου, ὅστις τελικῶς ἐπλήρωσεν τὰ ὀφειλόμενα.

Ἐκτοτε ἡ Εὐδοξία, συγκοφαντοῦσα, παρενεργοῦσα κακοδοσίως, ἐπέδιωκεν πάσαι πονηρᾷ δυνάμει τὴν πτώσιν τοῦ Ἁγίου.

Ὡς σύμμαχον εὗρηκεν τὸν ὁμιόν της Θεόφιλον, ὅστις ἀτυχῶς κατεῖχε τὸν θρόνον τοῦ Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας.

Οὗτος ὁ κακόβουλος ἐσυκοφάντησε τὸν Ἅγιον καὶ Ἱερὸν Χρυσόστομον εἰς τὸν Ἅγιον Ἐπιφάνειον Κύπρου, διασπείρας πανταχόθεν ψευδεῖς καὶ ἀνυποστάτους κατηγορίας, οἷας λέγομεν τερατοφυγήματα χαρακτηρίζονται, πλὴν ὁ Ἅγιος Ἐπιφάνειος, ἐκ πνεύματος Ἁγίου ἀντιλαμβάνεται τὴν πονηρὰν πλεκτάνην.

Ἐν τούτοις ὁ Ἅγιος καὶ Ἱερὸς Χρυσόστομος, κλείει τὴν θύραν τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὴν βλασφημοῦσαν συνεχῶς βασιλίσσαν Εὐδοξίαν, ἡ ὁποία ἐθορυβήθη τὸ ἔπακρον.

Ἀλλὰ ὁ κακόβουλος Θεόφιλος, ἐκ τῶν ψευδῶν συκοφαντιῶν αὐτοῦ, ἤνωσε τοὺς Ἐπισκόπους, ἵνα κα-

θαιρέσουν τὸν Ἅγιον, δι' ὃ καὶ ἠτοίμασε κατηγορητήριον ἐκ τεσσαράκοντα (40) τῶν ἀριθμῶν κατηγοριῶν, ἀνυποστάτων καὶ αἰσχυρῶν, ὅσων ἡ Ἁδικὸς Σύνοδος καθήρεσεν τὸν Ἅγιον, πλανηθεῖσα καὶ οὐδόλως δικαίως δικάσασα, ἀφ' οὗ ὁ Ἅγιος μηδαιῶς προσήλθεν.

Οὕτω ὁ Ἅγιος καὶ Ἱερὸς Χρυσόστομος ἐξορίζεται καὶ καθαιρεῖται τοῦ Πατριαρχικοῦ Θρόνου, πλὴν μετανόησαντος τοῦ βασιλέως, ἐπαναφέρεται παρὰ τὸν θρόνον, ὅτι ἐφοβήθη τὸν Θεὸν ὁ βασιλεὺς.

Ἡ βασίλισσα Εὐδοξία συνεχίζουσα τὸν ἀνέντιμον πόλεμον καὶ τὴν καταφάνη Θεομαχία, ἐπανεξορίζει τοῦτον, τῇ συναίνεσει τῆς Ἀδίκου Συνόδου καὶ τοῦ ἀνόητου βασιλέως, πλὴν ἐκ τῶν πολλῶν κακουχιῶν ὁ Ἅγιος καὶ Ἱερὸς Χρυσόστομος, ἀπέθανε κατὰ τὴν πορείαν αὐτοῦ πρὸς τὴν ἐξορίαν.

Ἡ ὁργὴ τοῦ Θεοῦ ἐπληξε τοὺς πάντας, ὅτε ἐκ τοῦ Θρόνου τοῦ Ἁγίου, ἐξήλθεν πῦρ, κατακαίον τὰ πάντα τοῖς πᾶσι.

Ὁ τάφος τῆς Εὐδοξίας, ἐσειέτο σεισμόν συνεχῶς ἐπὶ ἔτη καὶ ἔτη ἕως οὗ ἐπέστρεψεν τὸ Ἅγιον λείψανον τοῦ Ἁγίου καὶ ἐπανατοποθετήθη παρὰ τὸν θρόνον.

Οὗτος ὁ Ἅγιος καὶ Ἱερὸς Χρυσόστομος, τὸν ὁποῖον ἡ Ἁγία Ἡμῶν Ἐκκλησία τιμᾷ ἐκάστην 13ην τοῦ μηνὸς Νοεμβρίου, ἄφησε τερασίαν καὶ πολυπληθέστατην Αἰώνιον πνευματικὴν παρακαταθήκην, ἀποτελουμένη ἐκ 1.447 Λόγων πνευματικῶν καὶ 250 Ἐπιστολῶν.

Ἐῖθε ἡ προστασία τοῦ Ἁγίου καὶ Ἱεροῦ Χρυσόστομου, εἴη εἰς τὸν Αἰῶνα, ὅπου τὸ φιλάγαθον αὐτοῦ ἱκετεύομεν.

Στὴν 25η Μαρτίου

25η Μαρτίου! Ἡμέρα Ἐλευθερίας!

Ὅταν ἔφθασε τοῦ χρόνου «τὸ πλήρωμα», ὁ Ἀρχάγγελος Γαβριήλ, ἀπεσταλμένος τοῦ Θεοῦ, ἔφθασε στὴ μικρὴ πόλι Ναζαρεθ καὶ ἔφερε στὴ σεμνὴ κόρη τοῦ Ἰωακείμ καὶ τῆς Ἄννας τὸ Θεῖο, ἀλλὰ συγκλονιστικὸ πραγματικὸ μήνυμα «Χαῖρε Κεχαριτωμένη, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ». Οἱ λόγοι αὗτοι οἱ ἀρχαγγελικοὶ θὰ ἤμποροῦσαν, εὐσεβεῖς χριστιανοί, νὰ διατυπωθοῦν στὴ δική μας γλῶσσα, στὴ γλῶσσα τῆς ἀνθρώπινης, ὡς ἔξης: «Θά γεννησῇ, Μαρία Εὐλογημένη, τὸν Ἐλευθερωτὴν! Τὸν μοναδικὸν Καταλυτὴν τῶν δεσμῶν τῆς ἁμαρτίας! Τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν! Τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν». Συγκλονιστικὸς ὁ χαιρετισμὸς καὶ δικαίως ἐταράχθη ἡ Παρθένος Μαρία. Κανένας ἄλλος ἄνθρωπος δὲν ἄκουσε, οὔτε ποτὲ θὰ ἀκούσῃ τέτοιον χαιρετισμόν. Εἶναι ἓνας ἀνεπανάληπτος, καταλήρητικός καὶ πρωτόκαινος χαιρετισμὸς, προκομισμένος μόνον γιὰ τὴν Παρθένον Μαρία, γιὰ «τὴν ὑψηλοτέραν τῶν οὐρανῶν καὶ καθαρωτέραν λατρεδόνων ἡλιακῶν».

Ποιὸ ἐπίτευγμα, ἀγαπητοὶ ἀναγνώσται, τοῦ ση-

μερινοῦ ἀνθρώπου, τοῦ ἀνθρώπου τῆς διαστημικῆς ἐποχῆς, τῆς ἐποχῆς τῶν πυραύλων, τῆς ἀτομικῆς ἐνεργείας, τῶν δορυφόρων καὶ τῶν διαγαλαντικῶν ταξιδίων καὶ περιπλάτων, τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος —ἀλλοίμονον!— διεκδικεῖ τοὺς οὐρανούς καὶ κινδυνεύει νὰ χάσῃ τὴ γῆ, ὁ ὁποῖος ἐπιζητεῖ τὴ διαλεύκανσι τῶν μυστηρίων τοῦ σύμπαντος, ἐνῶ ὁ μεγάλος ΑἴΓΝΩΣΤΟΣ εἶναι ὁ ἴδιος ὁ ἐαυτός του, ποιὸ ἐπίτευγμα αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου ἠμπορεῖ νὰ συγανήσῃ κάθε ἀδιάφθορη ἀπὸ τὴν ἁμαρτία ἀνθρωπίνῃ ψυχῇ καὶ νὰ φωτίσῃ τὰ κατὰθάθα τῆς, περισσότερο ἀπὸ τὴ λάμπρ ἐκείνη πὸν ὁ Ἀρχαγγελικὸς χαιρετισμὸς ἔφερεν ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς στὴ γῆ; Στὴ γῆ, τὴν ταλαιπώρη καὶ αἰωνία «συγκάππουσαν»; Στὸν κόσμῳ τῆς ὕλης, μὲ τίς καλῆς, τὰ πάθη, τὰ μίσῃ, τοὺς ἐγωισμούς, τὰ δάκρυα, τὰ αἵματα, τὰ πένθη, τοὺς πολέμους καὶ τὰ ἐρεῖπια; ΜΟΝΟΝ ἐκεῖνος ὁ Θεὸς καὶ γλυκύτατος χαιρετισμὸς τοῦ Γαβριήλ, τὸ μήνυμα ἐκεῖνο τὸ συνταρακτικὸ τοῦ Μεγάλου Θεοῦ πρὸς τὸν μικρὸν καὶ ἁμαρτωλὸν ἄνθρωπον, τοῦ Παναγὰθου Πατρὸς πρὸς τὰ ἀποστατημένα παι-

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΔΙΔΑΧΑΙ

Η ΑΧΑΡΙΣΤΙΑ

Τὸ θαῦμα τῆς ἰατρείας τῶν Δέκα Λεπρῶν καὶ τῆς συμπεριφορᾶς αὐτῶν, προβάλλεται δείγμα πρὸς ἐξέτασιν τῆς ἀνθρωπότητος καὶ τὸ κακόγουστο καὶ ἀχάριστο πνεῦμα αὐτῆς.

Λέγει ὁ Κύριος, εἰς τὸν ἕνα ἐπιστρέψαντα: «Οὐχὶ οἱ δέκα ἐκαθαρίσθησαν, οἱ δὲ ἑννέα ποῦ;...», ὅπου εἶναι ἐκδηλὸς ἡ ἀπορία καὶ ἡ στενοχωρία τοῦ εὐεργετοῦντος Κυρίου, ἀπὸ τὸ ἀδιάφορον πνεῦμα, τὸ ψυχρὸν καὶ ἀνοῦσιον τῶν ὑπολοίπων ἀχαριστῶν.

Εἶναι σὺνηθες φαινόμενον, εἰς τὴν ζωὴν τοῦ Κυρίου, ὅπου τελικὰ λαμβάνει διαστάσεις ὑπερβολικῆς, τὸ ἄκρον ἄκρον, ὡς λέγομεν τῆς Ἀχαριστίας τῶν ἀνθρώπων, ἔναντι τοῦ εὐεργετοῦντος Κυρίου, τὸν ὁποῖον ἡ παρανοοῦσα ἀνθρωπότης μὲ τὴν παραφύσιν ἐγκληματικὴ τῆς νοστορίας, πονηρὴ, κακόβουλη καὶ ἔρπονσα, ἐσταύρωσε Αὐτόν, τὸν Ζωοδότῃν, τὸν Ἅγιον τῶν Ἁγίων, τὸν Δεσπότην Ἡμῶν καὶ Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν.

διὰ Τοῦ, μόνον ἐκεῖνο ἡμπορεῖ νὰ μᾶς ἀνυψώσῃ — νὰ ἀνυψώσῃ τὴς καρδιὰς μας — πρὸς τὰ ἄνω, σὲ σφαῖρες ἄνυες, γιὰ τίς ὁποῖες μᾶς ἐπλασεν ὁ Δημιουργός. Στὶς σφαῖρες ἐκεῖνες, τίς ὁποῖες ἡ ψυχὴ μας εἶναι προσωριμένη νὰ νοσταλγῇ καὶ νὰ ποθῇ νὰ φθάσῃ!...

25ῃ Μαρτίου 1821!

Ἡμέρα Ἐλευθερίας καὶ αὐτῇ!

Εἶναι ὁ δεῦτερος χαιρετισμὸς στὴν ἡμέρα αὐτὴν, ὁ Ἑθνικὸς χαιρετισμὸς. Καὶ πάλι σήμερα ἀγαπητοί μου ἀναγνώσται, ἃς ξαναδοῦμε τὸ 1821: Γυρνώντας πίσω στὰ χρόνια, θὰ βροῦμε τ' ἀμέτρητα καὶ δοξασμένα σκαλοπάτια. Αὐτὰ, ποὺ ἕνα - ἕνα ἀνέβαιναν οἱ ἀνδρειωμένοι, οἱ ἐλεύθεροι πολιορκημένοι, στήθος μὲ στήθος πολεμῶντας καὶ ἀνοίγοντας βῆμα μὲ βῆμα τὸν ἀτέλειωτο δρόμο. Καί, στρώνοντάς τα τὸ καθένα σκαλὶ μὲ τὰ κορμιά τους οἱ πρῶτοι, ν' ἀνέβουν ἀπάνω τους πατώντας οἱ σύντροφοί τους πὺρ ψηλά, ὁλοένα ψηλότερα, νὰ φτάσουν στὴν κορυφὴ, στὸ Μεγάλον ξεσηκωμὸ τῆς 25ῃς Μαρτίου. Κι ἔτσι θεωρῶντας το, ἕνα αἰσθητο λαμπράδισμα ψυχῆς καὶ κορμίων, ποὺ τετρακόσια χρόνια φώτιζε τῆς Λευτερίας τὸ δρόμο καί, μὲ μιὰς ξεσπῶντας σὲ οὐρανόφραστη φλόγα, ξεπέρασε τὸν ἴδιον τὸν ἑαυτὸν του, θὰ νιώσωμε περισσότερον τὸ ἀληθινὸ του μεγαλεῖο.

Κι ἴσως μετρήσωμε πὺρ ἄξια τὴν ἀπροσμέτρητη ὁμορφίαν του, τὴν αἰώνια σημασίαν του... καὶ μὲ τὴν καρδιά μας, ἃς μετρήσωμε ὅλο τὸ δικό μας τὸ χοῦδος, τὸ κόστος τῆς ἐλευθερίας: τὸ πῶς κερδίζετε, τὸ πόσο ἀξίζει, τὸ πῶς πληρώνεται, ἃς μετρήσωμε, ὅσο μπορούμε, τὸ πόσα πολλά, σ' ἐκείνους, χρωστούμε. Γι' αὐτὸ σήμερα τὸ Ἔθνος τῶν Ἑλλήνων γονατιστό, ὅπου καὶ ἂν βροῖσκειται σκορπισμένο, σ' ὅλα τῆς γῆς τὰ μῆκη καὶ τὰ πλάτη, μὲ ἱερὴ συγκίνησι, χαιρετᾷ. καὶ μὲ δικαιολογημένη ὑπερηφάνεια ἐορτάζει αὐτὴν τὴν Ἁγίαν ἡμέραν, τὴν ἡμέραν του.

Θεόδ. Μαργιόλης

στόν.

Ἐν τούτοις, ὅπως εἰς τὴν Εὐαγγελικὴν Περικοπὴν, ἐκ τῶν δέκα εἰς ἐσκέφθη νὰ σπεύσῃ πρὸς εὐχαριστίαν εἰς τὸν Θεάνθρωπον, οὕτω εἰς τίς σειρὰς τῶν ἑννέων ἕως τὴν σήμερον, ἡ Ἀχαριστία τῶν ἀνθρώπων, ἔναντι τῆς εὐεργεσίας, τὴν ὁποῖαν ἔλαβον ἀπὸ τὴν νοήτην Κιβωτὸν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀγίας Ἡμῶν Ἐκκλησίας, ἦτο φοβερωτάτη καὶ ἀποτρόπαιος.

Ὅπως ὁ Χριστὸς ἐθεράπευσε τοὺς δέκα λεπρούς, οὕτω καὶ ἡ Ἐκκλησία Αὐτοῦ, χάριτι Θεῆς, ἀπεριορίστους εὐεργεσίας ἐπέσπευσε, εἴτε τοὺς ἀνθρώπους καθαρίζουσα διὰ τῆς Θεῆς Ἐξομολογήσεως, εἴτε αὐτοὺς θεραπεύουσα, μέσῳ τῶν Ἁγίων, εἴτε τέλος αὐτοὺς σώζουσα, μέσῳ τῶν προσευχῶν καὶ τῶν Ἱκεσιῶν Τῆς.

Ἀλλὰ ἐκ τῶν δέκα λεπρῶν, εἰς ἐπέστρεψεν δι' εὐχαριστίαν, τοσοῦτον καὶ εἰς τὴν Ἀγίαν Ἡμῶν Ἐκκλησίαν, πόσοι εὐχαριστοῦν καὶ σπεύδουν δι' εὐγνωμοσύνην πρὸς τοὺς Λειτουργούς, οἱ ὁποῖοι ὡς μικροὶ Χριστοί, ἐσυγχώρησαν καὶ καθάρισαν τὴν πνευματικὴν λέπραν τῶν πιστῶν, ἐκοινωνήσαν αὐτοὺς, ἵνα τὴν ζωὴν τοῦ Θεοῦ Φωτὸς δώσουν εἰς τὰ τέκνα των, τὸ ποιμνίον των, καὶ τέλος, τὴν προετοιμασίαν ἐπέσπευρον διὰ τὴν Αἰώνιον Ζωὴν;

Ἄς γνωρίζουμε, ὅτι ἂν θέλουμε νὰ ὁμοιάσουμε εἰς τὸν ἱαθέντα καὶ φρόνιμον λεπρόν, πρέπει νὰ σπεύδουμε ὅπως αὐτὸς ἐσπευσε, εἰς τοὺς καθαρίζοντας ἡμᾶς Ἱερεῖς, τοὺς ὁποῖους ἐν λόγοις καὶ ἔργοις, νὰ τοὺς εὐχαριστοῦμε, νὰ τοὺς προσκηνώμε καὶ νὰ τοὺς συντρέχουμε.

Ἰδοὺ λοιπὸν ὁ δρόμος τῆς εὐχαριστίας, ἰδοὺ ὁ δρόμος τῆς προκοπῆς, τῆς τιμῆς καὶ τῆς ἄξιας ἐν πνεύματι Κοινωνίας.

Ὅμως οὐαὶ εἰς τοὺς ἀχαριστοὺς καὶ τοὺς ἀδιάφορους ἱαθέντας λεπρούς, τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς, ἀφοῦ ἡ πικρία τοῦ Ζωοδότῃ Κυρίου, προβάλλεται εἰς τὴν ἄλλην Ζωὴν, ὡς ἀδιαφορία εἰς τὰς ἱκεσίας των πρὸς Σωτηρίαν τῶν ψυχῶν των.

Εἶναι βέβαιον, ὅτι ὁ Δικαιοκροῖτης Θεός, θέλει ἀποστρέφει τὸ πρόσωπον αὐτοῦ, ἐκ τῶν ἀνοήτων καὶ μαλθακῶν τῶ πνεύματι, ψυχρῶν ἀνθρώπων.

Τοιοῦτότρόπως καὶ ἡμεῖς, ἐὰν δὲν εἴμεθα εὐγνώμονες, εὐχαριστοῦντες καὶ συνεχῶς προστρέχοντες εἰς τοὺς Ἱερεῖς μας, οἱ ὁποῖοι προετοιμάζουν τὴν Σωτηρίαν μας, θ' ἀντιμετωπίσουμε εἰς τὴν ἄλλην ζωὴν, τὴν πικρίαν καὶ τὴν στενοχωρίαν καὶ τὴν ἀπορίαν τῶν ἑννέα λεπρῶν, οἱ ὁποῖοι ἀδιαφόρησαν διὰ τὸν Κύριον καὶ διὰ τὴν εὐεργεσίαν Του.

Ἀκοῦβὼς τὸ ἴδιον θ' ἀντιμετωπίσῃ σὲ πολὺ μεγάλη κλίμακα καὶ ἀκόμη εἰς τὸ χειρότερον, αἱ Αἱρέσεις καὶ τὰ Σχίσματα τῆς Ἐκκλησίας.

Οὕτω ὅπως οἱ ἑννέα λεπροί, ἐχάθησαν οὕτω καὶ τὰ σχίσματα καὶ αἱ Αἱρέσεις, οὐδόλως ἐσπευσαν εἰς τοὺς Θεοφόρους Πατέρας, δι' ὑποταγὴν, ἀλλ' ἀναθέτως τὴν ἀδιαφορίαν τῶν ἑννέα λεπρῶν τὴν μετέτρεψαν

εις κραυγήν καὶ ἔργον πολέμου κατὰ τῆς ἀνοθεύτου Ἀγίας Ἐκκλησίας, κραυγάζοντες ὅπως ὁ ἀχάριστος Λαὸς τῶν Ἰουδαίων καὶ Ἑβραίων «σταύρωσον, σταύρωσον, αὐτὴς...», ὅπου τὴν Ἀληθινὴν Ἐκκλησίαν λέγομεν, τὴν ὅποιαν καὶ ἐδίωξαν, ἐράπισαν, ἐχλεύασαν, εἰς ὅλας τὰς διαστάσεις τοῦ ἀνελέκτου διωγμοῦ. Ὅθεν ἐν τῇ μελλούσῃ κρίσει, ἐλάχιστοι κριθήσονται, πολλῶ δὲ μᾶλλον ὡς Θεομάχοι καὶ Ἐκκλησιομάχοι θέλουν δικασθῇ.

Τοιοιτοτρόπως, ἡμεῖς οἱ Γνήσιοι Ὁρθόδοξοι ὀφείλομε νὰ εἴμεθα πολὺ προσεκτικοί, ὥστε νὰ μὴν ἐφορθῶμεν ἀφρόνως καὶ ἀνοήτως πράττοντες ὡς οἱ ἐν νῦν ἀχάριστοι καὶ ἀγνώμονες λεπτοί.

Αὐτὴν τὴν Ἀγίαν Ἡμῶν Ἐκκλησίαν, ἡ ὁποία καθαρίζει ἡμᾶς ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας, πρέπει νὰ τὴν σεβόμεθα, νὰ τὴν ὑπακούομεν καὶ νὰ τὴν βοηθῶμεν εἰς τὸ ἔπακρον.

Πρέπει νὰ ἐνδιαφερόμεθα δι' ὅλα τὰ προβλήματα τῆς, ὕλικά καὶ πνευματικά, προσέχοντες νὰ μὴν γινώμεθα ὑπεράνω τῶν λειτουργῶν αὐτῆς, ὥστε νὰ εἴμεθα ἀσεβεῖς, κινδυνεύοντες τὴν σωτηρίαν μας.

Ἐπίσης, ὀφείλομεν ν' ἀγωνιζόμεθα διὰ τὴν ὁμολογίαν τῆς Πίστεώς μας, ἀδιάκοπα καὶ ἀδιάλειπτα, μηδὲ ἀναπαύομενοι, ἐλεῶντες πνευματικὰ τοὺς συνανθρώπους μας καὶ δίδοντες, εἰς αὐτοὺς, τὸ ὕδωρ τῆς ἀληθείας, εἰς τὴν ἐρήμωσιν καὶ τὴν ἀνυδρον ἐποχὴν ὅπου ζοῦμε.

Αὐτὴ ἡ συμπαράστασις εἰς τὴν Ἀγιοτάτην μας Ἐκκλησίαν, σημαίνει βασικὰ τὴν Ἀγάπην πρὸς τὸν Θεὸν καὶ εὐθὺς ἀμέσως τὴν ἀγάπην πρὸς τὸν Λαόν, συνεπῶς καὶ τοῦ πλησίον.

Οὕτω συνεχῶς ἀγωνιζόμενοι, γεμίτοι Ἀγάπην πρὸς τὴν σώζουσαν Ἐκκλησίαν, οἰκονομοῦμεν τὴν ἰδίαν τὴν Σωτηρίαν ἡμῶν, ἐπειδὴ ἐπιτυγχάνομε τὸ πνεῦμα τῆς Ἀγίας Γραφῆς, ὅπου δίκαιος λογίζεται, μόνον αὐτὸς ὁ ὅποιος θυσιάζεται διὰ τὴν Ἀγίαν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν καὶ οὐδεὶς ἄλλος.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Φέρομεν εἰς γνῶσιν τῶν Ἱερῶν Ναῶν καὶ τῶν πιστῶν, ὅτι διὰ οἰκονομικὰ ζητήματα τρεχούσης φύσεως ἀφορῶντα, τὰς δεσοληψίας τούτων πρὸς τοὺς ὑπευθύνους διαχειριστὰς χρηματικῶν καὶ Ὑλικῶν ἢτοι ὑπόλοιπα Δίσκου κατὰ ἀπευδύνονται πρὸς τὸν Οἰκονομικὸν Σύμβουλον—Ἐλεγκτὴν τῆς κατ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας π. Θεόδωρον Μαρτίαν, ἐν τοῖς Γραφεῖσις ἡμῶν, Κάνιγγος 32 τηλ 3, 628.280
Ἐκ τῶν Γραφείων

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ ΟΔΟΣ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 — ΑΘΗΝΑΙ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος κατὰ τὴν συνεδρίασιν αὐτῆς, τὴν 7ην Μαΐου 1978 π. ἡμ., ἀπεφάσισεν:

1. Οὐδεὶς Ἀγιορείτης ἱερομόναχος θὰ ἱερουργῇ εἰς οἰονδήποτε μυστήριον «Θεία εὐχαριστία, ἔξομολόγησις κλπ.» ἐφεξῆς, ἐκτὸς Ἀγίου Ὁρους, ἄνευ τῆς κανονικῆς ἐγκρίσεως καὶ ἀδείας τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου, τὸσον εἰς τοὺς ἐνοριακοὺς Ἱεροὺς Ναοὺς, ὅσον καὶ εἰς τοὺς τοιούτους τῶν Ἱερῶν Μονῶν.

Ὡσαύτως οὐδεὶς ἡμέτερος κληρικὸς θὰ σὺλλειτουργῇ μὲ Ἀγιορείτην ἱερομόναχον στερούμενον τῆς ἀνωτέρω ἀδείας, ὡς ἐπίσης καὶ οὐδεὶς ἡμέτερος κληρικὸς ἐντὸς τοῦ Ἀγίου Ὁρους, θὰ σὺλλειτουργῇ μὲ τοὺς ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου τιμωρημένους. Κάθε παραβάτης τῶν ἀπαγορεύσεων αὐτῶν θὰ ὑποβάλλεται εἰς κανονικὰ ἐπιτίμια.

2. Ὁρισμένοι κληρικοί, καίτοι ἡ Ἱερὰ Σύνοδος κατήγγειλεν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1189)6.6.74 ἐγκυκλίου τῆς, τὴν τοποτηρητείαν τῶν ἐν χρεῇ Μητροπόλεων, οὗτοι ἐξακολουθοῦν νὰ μνημονεύουν εἰς τὰς ἱερὰς ἀκολουθίας, σὺχλὶ τὸν Πρόεδρον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Αὐξάντιον ὡς ὀφείλου, ἀλλὰ ἀντικανονικῶς ἐτέρους Ἐπισκόπους.

Διὰ τὸν λόγον αὐτόν, οἱ κατωτέρω κληρικοὶ ὑποβάλλονται εἰς τὴν ποινὴν τῆς ΑΡΓΙΑΣ, μέχρι πέρας τῶν διεξαχθσομένων κανονικῶν ἀνακορίσεως εἰς βάρος των. Οἱ κληρικοὶ οὗτοι εἶναι:

- α) Ἀρχ)της Ἀντώνιος Χαλκιάς, Ἐφημ. Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Δημητρίου Καβάλλας.
- β) Ἀρχ)της Νεκτάριος Πολυματίδης, Ἐφημ. Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Μάρκου Εὐγενικοῦ Λαφίας.
- γ) Ἱερεὺς Κυριάκος, Ἐφημ. Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίας Εὐφρόνης Χρυσόβ., Σιδιρόκαστρον.
- δ) Ἱερεὺς Γεώργιος Προυσανίδης, Ἐφημ. Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Γεωργίου, Κατερίνη.
- ε) Ἱερεὺς Νικόλαος Ἀλεξανδρίτης, Ἐφημ. Ἱεροῦ Ναοῦ Τιμίου Προδρόμου, Μεσσοπέτ.
- στ) Ἱερεὺς Νικόλαος Παπαδόπουλος, Ἐφημ. Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγιοὶ Ἀνάργυροι, Θάσος.

Ἐντέλλονται ὅθεν πάντες οἱ πιστοὶ ὅπως τοῦ λοιποῦ οὐδεμίαν ἐκκλησιαστικὴν κοινωνίαν ἔχουσι μετὰ τῶν ἀνωτέρω κληρικῶν, μέχρι ἄρσεως τῆς ποινῆς των, ἵνα μὴ καὶ οἱ αὗτοι καθυποβληθῶσι τῇ προβλεπομένῃ κανονικῇ τιμωρῇ τοῦ ἐξωεκκλησιασμοῦ.

Ἐκ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου

Ὁ Γραμματεὺς
ΘΕΟΦΙΛΟΣ ΤΣΙΡΜΠΑΣ — Ἀρχιμανδρίτης

Ἑλλησιαστὶὰ Νέα

Χοροστασίαι - Συνεργασίαι τοῦ Μακαριωτάτου

Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἡμῶν κ.κ. Ἀδ-
ξέντιος, ἐλειτούργησεν ἢ ἐχοροστάτησεν εἰς Θείας
Λειτουργίας καὶ Ἱερὰς Ἀκολουθίας, κατὰ τὸ διάστη-
μα τοῦ τελευταίου μηνὸς ὡς ἀκολουθῶς:

Τὴν 26ην Δεκεμβρίου π. ἔ., ἡμέραν Κυριακὴν
μετὰ τὴν Θεῖαν Γέννησιν ἐχοροστάτησεν εἰς τὸν Ἱερὸν
Ναὸν τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς Μοναστηριακίου, τοῦ
Ἱεροκλήρουκος ὁμιλήσαντος καταλλήλως.

Τὴν 1ην Ἰανουαρίου ἔ. ἔ. (Π. Η.) ἐχοροστάτη-
σεν εἰς τὸν ἐν Πετροπολίτει Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου
Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου τῆς ὁμωνύμου Ἱερᾶς Μονῆς.

Τὴν 6ην Ἰανουαρίου ἔ. ἔ. (Π. Η.) προσέστη τῆς
πανηγυρικῆς καταδύσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ἐν Πει-
ραιεῖ, ἐπὶ τῇ μεγαλονύμφῳ ἑορτῇ καὶ Πανηγύρει τῶν
Ἁγίων Θεοκρατείων, συμπαραστατούμενος ὑπὸ τῶν
Σεβασμιωτάτων Ἱεραρχῶν, Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος
κ.κ. Γεροντίου, Εὐδοκίου καὶ Εὐδοκίας κ.κ. Παΐσιου,
Κορινθίας κ.κ. Καλλίστου, Καναδά κ.κ. Ἀκακίου,
Κυλάδων κ.κ. Γαβριὴλ καὶ Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος
κ.κ. Ἀντωνίου, πλαισιούμενοι ὑπὸ δεκάδων Κληρικῶν
καὶ Μοναχικῶν κόσμου, ἐνῷ ἄνω τῶν 25.000 χιλιάδων
λαοῦ ἔδονεῖτο ἐκ συγκινήσεως.

Τὴν 16ην Ἰανουαρίου ἔ. ἔ. (Π. Η.) Κυριακὴν
τῶν Δέκα Λειπρῶν, ἐχοροστάτησεν καὶ προσέστη Ἱεροῦ
μνημοσύνου ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων
Δάφνης, τοῦ Ἱεροκλήρουκος κηρύξαντος ἐπικαιρῶς.

Τὴν 19ην Ἰανουαρίου ἔ. ἔ. (Π. Η.) ἐχοροστά-
τησεν ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου
ἐπὶ τῇ φιλωνύμφῳ ἑορτῇ τοῦ μεγάλου προπάχου τῆς
Ὁρθοδόξιας Ἁγίου Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ ἀρχιεπι-
σκόπου Ἐφέσου.

Τὴν 23ην Ἰανουαρίου ἔ. ἔ. (Π. Η.) προσκληθεὶς
ἐλειτούργησεν καὶ προσέστη Ἱεροῦ Μνημοσύνου ἐν τῷ
Ἱερῷ Ναῷ Εὐαγγελιστρίας Καραβᾶ, τοῦ Ἱεροκλήρου-
κος κηρύξαντος τὸν Θεῖον Λόγον.

Τὴν 25ην Ἰανουαρίου ἔ. ἔ. (Π. Η.) ἐλειτούργη-
σεν συμπαραστατούμενος ὑπὸ τεσσάρων ἀρχιμανδρι-
τῶν, ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῆς Ὁσίας μητρὸς ἡμῶν Ἐννης, ἐν
τῷ Ἱερῷ Ναῷ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου τῆς
Ὁμωνύμου Ἱερᾶς Μονῆς ἐν Πετροπολίτει Ἀττικῆς,
τοῦ Ἱεροκλήρουκος ἐκφωνήσαντος τὸν πανηγυρικόν.

Τὴν 30ην Ἰανουαρίου ἔ. ἔ. (Π. Η.) ἑορτὴ τῶν
Ἁγίων Τριῶν Ἱεραρχῶν προσέστη Ἱεροῦ Μνημοσύνου
ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ τοῦ Ὁσίου Ὀνουφρίου τοῦ πατρὸς
Ἰουστίνου ἐν Κερατέᾳ Ἀττικῆς, τοῦ Ἱεροκλήρουκος κη-
ρύξαντος τὸν κατάλληλον Θεῖον Λόγον.

Τὴν 2αν Φεβρουαρίου, ἔ. ἔ. προσέστη τῆς πανηγύ-
ρεως τῆς Ὑπαπαντῆς τοῦ Κυρίου ἐν τῷ πανηγυρίζοντι
Ἱερῷ Ναῷ ἐν Μαρκοπολίτῳ συμπαραστατούμενος πα-
ρὰ τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν, Ἀττικῆς καὶ

Μεγαρίδος κ.κ. Ἀντωνίου καὶ Κορινθίας κ.κ. Καλλί-
στου τοῦ Ἱεροκλήρουκος ἐκφωνήσαντος τὸν πανηγυρικόν
τῆς ἡμέρας.

Τὴν 6ην Φεβρουαρίου ἔ. ἔ. (Π. Η.), ἡμέραν Κυ-
ριακὴν προσέστη τῆς πανηγυρικῆς Θείας Λειτουργίας
ἐπὶ τῇ μεγαλονύμφῳ ἑορτῇ τοῦ Ὁσίου πατρὸς ἡμῶν
Φωτίου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, τοῦ Ἱερο-
κλήρουκος ὁμιλήσαντος καταλλήλως περὶ τῆς μεγάλης
αὐτῆς διορθοδόξου φυσιογνωμίας.

Τὴν 12ην τοῦ μηνὸς Φεβρουαρίου ἔ. ἔ. (Π. Η.)
προέστη τῆς νεκρωσίμου ἀκολουθίας τῆς ὑποδειγματι-
κῆς χριστιανῆς Αἰκατερίνης Ἀλβέρτη ἥτις προσόρας
μετέστη πρὸς Κύριον κατόπιν πολυωδύνου ἀσθενείας,
τοῦ Ἱεροκλήρουκος εἰπόντος τὰ δέοντα διὰ τὴν μεταστά-
σαν.

Τὴν 13ην Φεβρουαρίου ἔ. ἔ. (Π. Η.) προσέστη
χοροστατῶν τῆς Θείας Λειτουργίας ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ
τῆς Ἁγίας Ὁσιοπαρθενομάστουρας Παρασκευῆς, τοῦ
Ἱεροκλήρουκος ὁμιλήσαντος καταλλήλως.

Τὴν 17ην, 26ην καὶ 29ην Ἰανουαρίου ἔ. ἔ., συ-
ννεργάσθη ἐπ' ἀρχαίων μετὰ τοῦ Οἰκονομικοῦ Συμβού-
λου τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγώνος κ. Θ. Μαριόλη, ἐπὶ θε-
μάτων ἀναφερομένων εἰς τὴν εὐρυθμίαν λειτουργίαν
τῶν διοικητικῶν Ὑπηρεσιῶν τοῦ Ἱ. Ἀγώνος καὶ ἄλ-
λων ζητημάτων.

Τὴν 30ην Ἰανουαρίου ἔ. ἔ. (Π. Η.) ἐπεσκέφθη
καὶ ἠλόγησεν τὴν Ἱερὰν Μονὴν τῆς Ἁγίας Μεγαλο-
μάρτυρος Μαρίνης τοῦ πατρὸς Χρυσάνθου, καὶ ἐν συ-
νεχείᾳ ἀσθενοῦντας πιστοὺς ἐν ταῖς Μεσογειοῖς.

Μητροπόλεις

ΠΕΙΡΑΙΩΣ - ΣΑΛΑΜΙΝΟΣ

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΜΑΣ κ.κ. ΓΕΡΟΝΤΙΟΣ

Τὴν 1ην τοῦ μηνὸς Ἰανουαρίου, ἑορτὴ τῆς Ἀ-
γίας Περιτομῆς τοῦ Σωτῆρος καὶ τοῦ Ἁγίου καὶ Με-
γάλου Βασιλείου, ἐλειτούργησεν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν
τοῦ Ἁγίου Παύλου τῆς παλαιᾶς Κοκκινιάς, τοῦ ἑορ-
τάζοντος πατρὸς Βασιλείου.

Τὴν 9ην τοῦ μηνὸς Ἰανουαρίου, Κυριακὴν μετὰ
τῶν Φώτων, ἐλειτούργησεν εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν Ἀ-
γίου Ἀρτεμίου, παρὰ τὸν Κορυθαλλόν, τῆς Γεροντί-
σης Μαρίνης καὶ μετὰ ταῦτα, ἐγένετο ἡ κοπὴ τῆς
πίττας τοῦ Κατηχητικοῦ Σχολείου εὐχρηθεὶς εἰς ἀπαν-
τας τὸ Ἅγιον καὶ Αἴσιον τοῦ ἔτους.

Τὴν 16ην τοῦ μηνὸς Ἰανουαρίου, Κυριακῆς τοῦ
Ἁγ. Πέτρου, ἐλειτούργησεν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἀ-

Γιὰ νὰ θυμοῦνται οἱ παλαιοὶ καὶ νὰ μαθαίνουν οἱ Νέοι

Ἱστορικὴ Ἀναδρομὴ

ὑπὸ Θεοδ. Μαργιόλη

Ἡ γενομένη κατὰ τὸ ἔτος 1924 ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος μονομερὲς μεταβολὴ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου καὶ ἡ ἀντικατάστασις αὐτοῦ διὰ τοῦ Παπικοῦ Γρηγοριανοῦ τοιοῦτου δὲν εἴδεν, εὐτυχῶς, σύμφωνα μίαν μεγάλην μερίδα τοῦ Ὁρθοδόξου Ἑλληνικοῦ Λαοῦ.

Ἡ μερὶς αὕτη ἔχουσα ἐπ' ὅφει α) τοὺς Θεῖους καὶ Ἱεροὺς Κανόνας, β) τὴν δισχιστικὴν Ἐκκλησιαστικὴν παράδοσιν, γ) τὴν γνωμότευσιν τῆς κατὰ τὸ ἔτος 1923 συσταθείσης ἐκ νομιμαθῶν καὶ Θεολόγων Καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου Ἐπιτροπῆς, ἀποφανθείσης ὅτι «οὐδεμία Ἐκκλησία δύναται νὰ ἀποδεχθῇ νέον ἡμερολόγιον χωρὶς νὰ καταστῇ σχισματικὴ ἔναντι τῶν ἄλλων Ἐκκλησιῶν», καὶ δ) τὸ Βασιλικὸν Διάταγμα τῆς 18ης Ἰανουαρίου 1923 δι' οὗ, εἰσαγομένου ἐν τῇ Πολιτείᾳ τοῦ νέου ἡμερολογίου, ἀνεφέρετο ρητῶς ὅτι «Διατηρεῖται ἐν ἰσχύει τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον, ὅσον ἀφορᾷ ἐν γένει τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὰς Θρησκευτικὰς Ἐορτάς» καὶ βάσει τούτων μὴ δεχθεῖσα τὴν ἡμερολογιακὴν καινοτομίαν, συνέπηξεν ἀμέσως τὸ αὐτὸ

ἔτος τῆς ἡμερολογιακῆς μεταβολῆς τὸν «Σύλλογον τῶν Ὁρθοδόξων» τοῦ ὁποῦν τὰ μέλη ἤρχισαν ἐκτελοῦντα τὰ θρησκευτικὰ αὐτῶν καθήκοντα κατὰ τὸ Πατριὸν Ἑορτολόγιον ἐν ἰδίῳ Ναοῖς καὶ διὰ Κληρικῶν μὴ ἀποδεχθέντων τὴν ἡμερολογιακὴν μεταρρύθμισιν ἢ μετακληθέντων ἐξ Ἁγίου Ὁρους.

Ὁ «Σύλλογος τῶν Ὁρθοδόξων» κατὰ τὸ ἔτος 1926 μετετράπη εἰς «Ἑλληνικὴν Θρησκευτικὴν Κοινότητα τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν» ἰδρύσασαν καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα Παραρτήματα, παρ' ὅλας τὰς ἀντιδράσεις τῶν κατὰ τόπους ἐκκλησιαστικῶν καὶ κρατικῶν Ἀρχῶν, καταδιωχασάν ἀμειλίκτως πάντα κληρικὸν ἢ λαϊκὸν ἀκόλουθον τοῦ Πατρίου ἡμερολογίου, πλὴν μηδὲν ἰσχυρασάν· διότι κατὰ τὸ ἔτος 1934 ἡ Κοινότης αὕτη περιελάμβανε πλέον τῶν 800 παραρτημάτων καὶ ἠρίθμει περὶ τὸ ἑκατομῦριον σήμερον (κλπ.).

Τῆς ὑγιούς καὶ ὀρθοφρονούσης μεγάλης ταύτης Ὁρθοδόξου μερίδος ἀνέλαβον κατὰ τὸ ἔτος 1935 τὴν πνευματικὴν ἡγεσίαν τρεῖς διαπρεπεῖς Ἱεράρχαι τῆς Ὁρθοδόξου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, ὁ Δημητριάδης Γερμανός, ὁ πρ. Φλωρίνης Χρυσόστομος καὶ ὁ Ζακύνθου Χρυσόστομος, οἵτινες ἐκ λόγων Θρησκευτικῆς καὶ Ἀρχιερατικῆς συνειδήσεως κινούμενοι καὶ μὴ ἀνεχόμενοι νὰ βλέπωσι τὴν βίαν, τὴν τυραννίαν καὶ τὰ λοιπὰ ἀνελεύθερα μέτρα ὅπερ μετήρχετο ἡ Διοικοῦσα Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος καὶ μάλιστα ὁ τότε προκαθημένος αὐτῆς ἔναντι τῶν ἀκολουθῶν τοῦ Πατρίου ἡμερολογίου, ἐποιήσαντο τὴν δημοσίαν αὐτῶν ἐμφάνισιν καὶ τὴν ἐπίσημον ἀνάληψιν τῆς ἀρχηγίας τοῦ ἀγώνος τῶν Παλαιοημερολογιτῶν τὴν Κυριακὴν τῆς Σαμαρείτιδος 13 Μαΐου 1935 ἐν τῷ παρὰ τὸν Κολωνὸν Ἱερωῖ Ναῷ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου· αὐθημερὸν δὲ ἐδήλωσαν διὰ Δικαστικοῦ Κλητῆρος πρὸς τὴν Διοικοῦσαν Ἐκκλησίαν τῶν νεοημερολογιτῶν ὅτι, διακόπτουσι μετ' αὐτῆς πᾶσαν πνευματικὴν ἐπικοινωνίαν καὶ σχέσιν, καὶ ὅτι πᾶν εἶδος ἐν τῷ σχίσματι τοῦ νέου ἡμερολογίου καὶ παρεκάλουν ἐν τέλει ὅπως οἱ διοικούντες τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος ὀριμώτερον σκεπτόμενοι καὶ φρονιμώτερον ἐνεργοῦντες, ἐπανέλθωσιν εἰς τὴν Πατριὸν Ἑορτολογικὴν παράδοσιν ἐξ ἧς, καθὼς ποιήσαντες, ἀπεμακρύνθησαν.

Πλὴν οἷτοι, δυστυχῶς, ἄλλως σκεπτόμενοι καὶ ὑπὸ φιλαυτίας, ἐπάφσεως καὶ ἄκρας ἐπιταθείας κινούμενοι, ἐκήρυξαν τοὺς τρεῖς Ἱεράρχας ἐκπτώτους τῶν Ἀρχιερατικῶν αὐτῶν Θρόνων· τὸ δὲ ἀμετανόητον καὶ ἀδιόρθωτον τοῦτων ἰδόντες οἱ τρεῖς ἀπεφάσισαν καὶ

γίου Γεωργίου, παρὰ τὰ Ταμπούρια, τοῦ πατρὸς Ἀναστασίου, περὶ τὴν 11ην δὲ π.μ. παρενέβη εἰς τὴν κοπὴν τῆς πίττας τοῦ Κατηχητικοῦ Σχολείου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγ. Μηνᾶ, παρὰ τὴν Χαλκηδόνα, εὐχθεὶς τὸ Ἅγιον καὶ Αἷον τοῦ ἔτους εἰς τὸν μοχθοῦντα Κατηχητὴν κ. Κοβάτσον μετὰ τῶν Κατηχομένων τέκνων αὐτοῦ.

Τὴν 23ην τοῦ μηνὸς Ἰανουαρίου, Κυριακῆς τοῦ Ζαχαρίου, ἐλειτούργησεν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Μεταμορφώσεως παρὰ τὸν Κορυθαλλόν, τοῦ πατρὸς Νικολάου.

Τὴν 30ην τοῦ μηνὸς Ἰανουαρίου, Κυριακῆς τῆς Χαναναίας καὶ τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν, ἐλειτούργησεν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τῆς Εὐαγγελιστρίας Καραβᾶ τοῦ πατρὸς Νικολάου.

ΠΕΝΘΗ. Τὴν 24ην τοῦ μηνὸς Ἰανουαρίου, ἀπῆλθεν πρὸς Κύριον, ἡ εὐσεβὴς καὶ κατὰ πολλὰ βοηθήσασα τὴν Ἀγίαν Ἡμῶν Ἐκκλησίαν, ὑπὲρ τῆς πατρίδος εὐσεβείας κ. Μαργαρίτα Τονχαντζίδου. Ἡ σορὸς αὐτῆς ἐκνεύθη εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν Ἀγίου Ἀθανασίου παρὰ τὰ Μέγαρα Ἀττικῆς, ἐνθα καὶ ἐψάλη ἡ νεκρώσιμος ἀκολουθία.

Ὁ Μητροπολίτης μᾶς εὐχεται ὅπως Κύριος ὁ Θεός, τάξει αὐτὴν ἐν σπηναῖς δικαίων, εἰς δὲ τοὺς οὐρανούς τὴν ἐξ ὕψους παρηγορίαν.

προέβησαν εἰς χειροτονίας ἐτέρων τεσσάρων Ἀρχιερέων 1) τοῦ Κυκλάδων Γερμανοῦ, 2) τοῦ Μεγαρίδος Χριστοφόρου, 3) τοῦ Διανλείας Πολυκάριπου καὶ 4) τοῦ Βορεσθένης Ματθαίου μεθ' ὧν συνεκρότησαν τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος.

Ἡ κανονικὴ καὶ ἀνδροπερής αὕτη προᾶξις τῶν Τριῶν Ἀρχιερέων ἐξηγείρεν ἐπὶ μᾶλλον τοὺς διοικοῦντας τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος οἵτινες συγκροτήσαντες συνέδρια ἐπὶ συνεδρίων καὶ δικαστήρια ἐπὶ δικαστηρίων, ὅπως παρὰνόμως καὶ ἀντικανονικώτατα κατεδίκασαν τοὺς Τοεῖς Ἱεράρχας εἰς ποινὰς σκληρὰς καὶ ἀπανθρώπους, ἢ μᾶλλον εἰς σωφείαν ποινῶν, ἐπιθέντες αὐτοῖς συλλήβδην τὴν ποινὴν τῆς ἐκπτώσεως, τὴν ποινὴν τῆς καθαιρέσεως, τὴν ποινὴν τοῦ ὑποβιβασμοῦ εἰς τὴν τάξιν τῶν Μοναχῶν καὶ τὴν ποινὴν τοῦ πενταετοῦς σωματικοῦ περιορισμοῦ ἐν ἀπομεμακρυνμέναις καὶ μὴ διατηρουμέναις Μοναῖς τοῦ Κράτους.

Ἀπλῶς οὐτε πολὺ οὐτε ὀλίγον, οἱ διοικοῦντες τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος, ἐπέβαλον τὴν ποινὴν τοῦ θανάτου εἰς τοὺς Ἱεράρχας, διότι ἔσχον τὸ θάρρος καὶ τὴν τόλμην ἵνα ὑποστηρίξωσι τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησιολογικὴν παράδοσιν. Τὴν αὐτὴν δὲ ποινὴν ἐπέβαλον καὶ εἰς τοὺς ὑπὸ τῶν Τριῶν χειροτονηθέντας Τέσσαρας ἐτέρους Ἀρχιερεῖς.

Καὶ πῶς μὲν ἐξετελέσθησαν αἱ παρὰνομοὶ ἐκεῖναι ἀποφάσεις τῶν διοικοῦντων τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος συνδρομῇ τῆς Πολιτείας, συνεργούσης δυστυχῶς εἰς τὴν παρὰνομίαν καὶ πῶς ἐπανήλθον ἐκ τῆς ἐξουσίας οἱ Ἀρχιερεῖς, εἶναι γνωστὰ εἰς τοὺς παρακολουθοῦντας τὴν θλίβεράν κατάστασιν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τῶν τελευταίων ἐτῶν. Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι, καὶ ἐπανελθόντες ἐκ τῆς ἐξουσίας καὶ ἐξακολουθοῦντες τὴν πνευματικὴν ἡγεσίαν τῆς μεγάλης καὶ ἡγιῶς μερίδος τῶν Παλαιομερολογιτῶν, δὲν ἔπαυσαν νὰ εἶναι ὁ στόχος τῶν ἀμέσων καὶ ἐμμέσων διωγμῶν τῆς Κρατικῆς Ἐκκλησίας. Ὅλη ἡ φροντίς καὶ προσπάθεια τῶν διοικοῦντων τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος ἐστράφη κατὰ τῶν Παλαιομερολογιτῶν καὶ τοῦτον μόνον ἐπεζήτησαν τὴν διάλυσιν καὶ τὸν ἀφανισμόν. Διὰ τοὺς Οὐνίτας, διὰ τοὺς Καθολικοὺς, διὰ τοὺς Ἐκκλησιαστικοὺς καὶ λοιποὺς Προτεστάντας, διὰ τοὺς Χιλιεῖς, διὰ τοὺς μάρτυρας τοῦ Ἰεχωβά, διὰ τοὺς Μασσόνους καὶ διὰ πᾶσας τὰς λοιπὰς σκοτεινὰς καὶ φανεράς θρησκευτικὰς προπαγάνδας οὐδὲν ἐνδιαφέρει «οὐ φροντὶς Ἰπποκλείδην». Μόνον Παλαιομερολογίτης νὰ μὴν εἶναι τις καὶ ὅτι ἄλλο θέλει ὥς εἶναι!!!

Μετὰ τὸν δευτέρου παγκόσμιου πόλεμον καὶ τὴν ἀπαίσιαν κατοχὴν στὴν Ἑλλάδα, πιστεύαμε τὰ δεινὰ τοῦ πολέμου νὰ ἐσυνέτιζον τοὺς χαίνοντας πρὸν τὴν ξενομανίαν καὶ τὰς καινοτομίας ἐκκλησιαστικῶς ἄρχοντας καὶ ὅτι οὗτοι μετὰ τὴν ὁποσδήποτε γενομένην λῆξιν τῶν δεινῶν τῆς κατοχῆς θὰ ἐπανήρχοντο εἰς τὴν κανονικὴν Ἐκκλησιαστικὴν τροχίαν ἐπαναφέροντες ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τὸ Πατροπαράδοτον Ἐκκλησιολογίον, ἐνδύντες οὕτω τοὺς ἐν διαστάσει ὑπάρχοντας Ὁρθόδοξους Χριστιανούς.

Δυστυχῶς δὲν ἐπράξαν οὕτως οἱ διοικοῦντες τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος, οὐδὲ ἄφησαν τουλάχιστον

ἐλευθέρους τοὺς Χριστιανούς ἵνα λατρεύωσι τὸν Θεὸν κατὰ τὰς ὑπαγορεύσεις τῆς ἑαυτῶν συνειδήσεως, ὅπως εἶναι καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ Ἱεροῦ Ἐαγγελίου. Ἀπεναντίας μάλιστα, λαβόντες καὶ τὴν συνδρομὴν τῆς πολιτείας, ἐνέτειναν τὰ κατὰ τῶν Παλαιομερολογιτῶν καὶ τῶν Κληρικῶν αὐτῶν πειστικὰ μέτρα καταδιώκοντες αὐτοὺς παντοιοτρόπως καὶ καταδικάζοντες, κλείοντες τοὺς Ἱεροὺς Ναοὺς αὐτῶν καὶ τὸ σπουδαιότερον καὶ σατανικώτερον ἀπαγορεύσαντες τὴν καταχώρησιν ἐν τοῖς ληξιαρχείοις τοῦ Κράτους τῶν τελουμένων ὑπὸ τῶν Παλαιομερολογιτῶν Κληρικῶν ληξιαρχικῶν πράξεων, βαπτίσεων, γάμων κλπ. καὶ τοῦτο δι' εἰδικῆς διαταγῆς τοῦ Ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης.

(συνεχίζεται)

«Η ΦΩΝΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ

ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ — ΕΚΔΟΣΙΣ

ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.

ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 — ΑΘΗΝΑΙ. ΤΗΛ. 638.280

Διευθυντής Συντάξις

Θεόδωρος Μαρτινάκης

Κάνιγγος 32 — Ἀθήναι 147

Προϊστάμενος Τυπογραφείου

Γεώργιος Ζερμπίνης

Θεμιστοκλέους 33 — Ἀθήναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ἑσωτερικὸς:	Ἐξάμηνος δραχμαὶς	60
»	Ἐτησίαις »	100
Ἑσωτερικὸς:	Ἐξάμηνος δολάρια	6
»	Ἐτησίαις »	10
	Τιμὴ φύλλου δραχ.	5

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ Περιοδικοῦ μας ἐπιφυλάσσει εἰς ἑαυτὴν πάντοτε τὸ δικαίωμα νὰ μὴ δημοσιεύῃ ἢ νὰ συντέμνῃ κατὰ τὴν κρίσιν τῆς οἰονδήποτε χειρόγραφον. Χειρόγραφα δημοσιευθέντα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.

« Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας

ΑΓΙΟΓΡΑΦΙΚΑ ΣΤΑΧΥΟΛΟΓΗΜΑΤΑ

Η ΕΥΣΕΒΕΙΑ ΘΕΙΑΣ ΧΑΡΙΤΟΣ ΤΑΜΕΙΟΝ

«Ἡ εὐσέβεια πρὸς πάντα ὠφέλιμος ἐστίν, ἐπαγγελίαν ἔχουσα ζωῆς τῆς νῦν καὶ τῆς μελλούσης». (Α΄ Τιμοθ. δ. 8).

Μαρτυρίαν ἀφενδὴ καὶ θεαίαν περιζαίουν οἱ θεόπνευστοι οὗτοι λόγοι, οἱ ἀναφερόμενοι εἰς τὴν προηγηθεῖσαν περικοπὴν τῆς Α΄ πρὸς Τιμόθεον ἐπιστολῆς τοῦ Ἀποστόλου Παύλου. Ὑψίστην διδασκαλίαν παρέχουν ἀνὰ τοὺς αἰῶνας πρὸς πάντα ἄνθρωπον προτρέπουν, καθοδηγοῦν καὶ ἐπισημαίνουν τὰ σωτηριώδη ἐπιτεύγματα τῆς εὐσεβείας, ἣ ὁποία ὡς φάρος τηλαυγῆς καταναγάζει τὴν ἀνθρωπίνην ψυχὴν καὶ καρδίαν ὡς καὶ αὐτὴν τὴν διάνοιαν.

Ἡ εὐσέβεια δωρεὰ τῆς Θεῆς οἰκονομίας, δημιουργεῖ ὡς πρόδρομος πάσης ἀρετῆς, τὰς προϋποθέσεις ἐκείνας διὰ τῶν ὁποίων ὁ ἄνθρωπος ἐπιτυγχάνει τὴν πραγματικὴν πορείαν τῆς ζωῆς του καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ καταλήγει εἰς τὸν λιμένα τῆς σωτηρίας.

Θεμέλιον ἡ εὐσέβεια, ἐπὶ τοῦ ὁποίου οἰκοδομεῖται ἡ πνευματικὴ πολιτεία, τῆς ἀγάπης, τῆς πίστεως, τῆς ὑπομονῆς, τῆς ἐλπίδος, τῆς μακροπροθυμίας, τῆς φιλανθρωπίας, τῆς ἐλεημοσύνης, καὶ τέλος τῆς θυσίας κατὰ τὸ Θεῖον τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ ὑπόδειγμα, τῆς ὁποίας πολιτείας πολίται τυγχάνουν, οἱ ἐργάται τοῦ λόγου τῆς ἀληθείας τοῦ ἁγίου Εὐαγγελίου, οἱ τηρηταὶ καὶ ἐκτελεσταὶ τῶν Θεῶν παραγγελιῶν.

Δημιουργήματα πάσης χριστιανικῆς κοινωνίας ἡ εὐσέβεια, ἀκτινοβολεῖ πρὸς πᾶσαν κατευθύνειν τὰς ζωογόνους ἀκτῖνας τῶν Θεῶν δωρεῶν, καὶ ὡς ἄλλος μαγνήτης προσελκύει πᾶσαν εὐλαβῆ ψυχὴν καὶ καθαρὰν καρδίαν, τὸ ἀληθὲς καὶ εὐγενὲς φυτῶσιον τοῦ ἐπὶ γῆς πνευματικοῦ ἀρπελώντος τοῦ Κυρίου.

Ἡ εὐσέβεια ζωογονεῖ τὴν πρὸς τὸν Θεὸν ἀγάπην καὶ τὴν πρὸς τὸν πλησίον τοιαύτην χαλυβδώνει τὸ φρόνημα τῆς πρὸς τὸν Θεὸν πίστεως· πειρᾶται τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τὰς παγίδας τῆς ἁμαρτίας· νικᾷ τὸ μῖσος ἡ εὐσέβεια καὶ ἀφανίζει πᾶσαν κακίαν· χορηγεῖ εἰς τὸν ἄνθρωπον ἀσφαλὲς διαμονητήριον διὰ τὴν παροῦσαν ζωὴν καὶ προσφιλὲς διαβατήριον διὰ τὴν χριστιανικὴν ψυχὴν πλοῦτον πνευματικῶν ἀρετῶν πρὸς βίον ἐνάρετον καὶ τὴν μέλλουσαν μακαριότητα πληροφορεῖ.

Ἀπὸ τὴν ἁγίαν Γραφὴν καὶ τὴν ἱερὰν Παράδοσιν πληροφοροῦμεθα ὅτι, οἱ Πατριάρχαι, οἱ Προφῆται, οἱ Δίκαιοι, οἱ Ἀπόστολοι, οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, οἱ Μάρτυρες οἱ Ὅσιοι καὶ ἅπας ὁ χορὸς τῶν Ἀγίων τοῦ Θεοῦ, εἰς τὴν ἐπίγειον ζωὴν τῶν κινήσεων εἶχον τὴν εὐσέβειαν, ἀποτέλεσμα δὲ ταύτης τὴν ἐκδήλω-

σιν τῆς πρὸς τὸν Θεὸν ἀγάπης καὶ ὁμολογίας τῆς πίστεως πρὸς Αὐτὸν πλέον δὲ τούτων καὶ αὐτὴν ταύτην τὴν θυσίαν, ὡς προσφοράν καὶ ἐπισφράγισμα. Πάντας ταύτους, ἐν ὁσιότητι βιώσαντας, ἡ διὰ μαρτυρίου τελειωθέντας, ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ἐδικαίωσε καὶ ἡ δικαιοσύνη Του ἐστεφάνωσεν, ἀποτελοῦν δὲ οὗτοι καὶ σημεῖον τὴν θοιαμβεύουσαν εἰς τοὺς οὐρανούς Ἐκκλησίαν τῶν πρωτοτόκων, παρομένων δὲ αἰώνιον ὑπόδειγμα εὐσεβείας, πίστεως καὶ ἀγάπης πρὸς τὸν Θεὸν εἰς πάντας ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι προσκαλούμεθα παρ' αὐτῶν, πρὸς μίμῃσιν κατὰ δύναμιν.

Μέγιστον πράγματι κατόρθωμα ἡ εὐσέβεια καὶ ὡς πηγὴ τοῦ πλοῦτου τῆς χρηστότητος, ταμεῖον δὲ Θεῶν χαρισμάτων, ἀναδεικνύει ἐκάστοτε τοὺς προμάχους τῆς πίστεως, τοὺς ὁμολογητὰς τῆς ἀληθείας, τοὺς κήρυκας καὶ διδασκάλους, τοὺς Μάρτυρας καὶ Ὅσιους, ἄνδρας καὶ γυναῖκας, τὴν ἐκλεκτὴν πνευματικὴν στρατιὰν τῶν ἐργατῶν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, ἡ πνευματοκίνητος γραφίς, ἡ γλυκύλαλος σάλπιγξ τῶν Θεῶν παραγγελμάτων, διὰ τῆς δυνάμεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, εἰς τὴν αὐτὴν Α΄ πρὸς Τιμόθεον ἐπιστολὴν του, Κεφάλ. γ. στίχος 16, γράφει: «Μέγα ἐστὶ τὸ τῆς εὐσεβείας μυστήριον» Ἀποκαλύπτει καὶ διακηρύττει πρὸς πᾶσαν κατεύθυνσιν, (αὐτόθι στίχ. 15) τὴν ζωὴν τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, τὴν ὑπ' Αὐτοῦ τοῦ Κυρίου ἰδρυθεῖσαν. Ἡ Ἐκκλησία αὕτη, τὸ Θεῖον τοῦτο καθίδρυμα, ἔχουσα θεμέλιον ἀσφαγὲς τὴν ἀλήθειαν τοῦ ἁγίου Εὐαγγελίου, τὸν φάρον τούτον τῆς εὐσεβείας καὶ τῆς ἀληθοῦς θρησκείας τὸ μέγα μυστήριον, ὡς ἄλλος στῆλος ἀλλόνητος ἡ Ἐκκλησία ὑποβαστάζει αὐτὴν ταύτην τὴν ἀλήθειαν. Ὡς θησαυρὸς δὲ αἰώνιος ἡ Ἐκκλησία διαμένει σημεῖον τῶν αἰώνων· τροφοδοτεῖ, πλουτίζει, φωταγωγεῖ προσελκύει, χειροαγωγεῖ, κατευθύνει, σταχυολογεῖ τὸ ἐκλεκτὸν αὐτῆς πλήρωμα, τὸ ὁποῖον καὶ ἀποτελεῖ τὰ στελέχη αὐτῆς.

Οἱ ἄνθρωποι, πάντες ἡμεῖς οἱ τὴν γῆν κατοικοῦντες, ὡς πάροικαι ταύτης, «οὐ γὰρ ἔχομεν ὧδε μένουσαν πόλιν, ἀλλὰ τὴν μέλλουσαν ἐπιζητοῦμεν» (Ἐβρ. ιγ', 14) εἰς τὴν προσπάθειαν ἡμῶν, ἵνα ἐπιτύχωμεν τὴν πρὸς τὸν Θεὸν πορείαν, τὴν προσέγγισιν καὶ ἐπικοινωνίαν μετ' Αὐτοῦ, ὀφείλομεν, ὡς ἐπράξαν καὶ οἱ προπάτορες ἡμῶν, ὅπως σπουδάσωμεν καὶ θέτομεν ἐκάστοτε εἰς ἐφαρμογὴν, ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν, τὸ λόγιον τοῦ Θεοῦ Ἀποστόλου Παύλου: «Ὑμναῖτε σεαυτὸν πρὸς εὐσέβειαν». (Α΄ Τιμ. δ', 7). Πρὸς τοῦτο καὶ ἡ ἐπιτυχία ἡμῶν θὰ εἶναι πλήρης, ἡ εὐλογία δὲ τοῦ Θεοῦ παντοτεινὴ, κατευθύνουσα τὰ ἔργα ἡμῶν, πρὸς τὴν ὁδὸν τῆς σωτηρίας καὶ τῆς μακαριότητος. Ἀμήν.

Ἀριστείδης Σ. Καρβέλας

ΕΡΓΑΣΙΑ

«Ἐμὲ δὴ ἐργάζεσθαι
τὰ ἔργα τοῦ πέμφατός με»

«Ἐν ἰδρώτι τοῦ προσώπου σου φαγεῖν τὸν ἄρτον σου μέχρις οὗ ἐπιστρέψῃς εἰς τὴν γῆν ἐξ' ἧς ἐλήφθης» (γεν. Γ' στ. 19ος).

Πλὴν τῆς προσταγῆς ταύτης τοῦ Θεοῦ πρὸς τοὺς πρωτοπλάστους κατὰ τὴν ἔξοδόν των ἐκ τοῦ Παραδείσου ὑπάρχει καὶ ἡ ἐντολὴ Αὐτοῦ περὶ ἐργασίας ὅταν εἰσῆγαγεν αὐτοὺς εἰς τὸν παράδεισον τῆς Ἑδέμ. «Κύριος ὁ Θεὸς ἔλαβε τὸν ἄνθρωπον καὶ ἔθηκεν αὐτὸν ἐν τῷ παραδείσῳ τῆς τροφῆς ἐργάζεσθαι αὐτὸν καὶ φυλάσσειν» (Γεν. Β' 1Ε). Ἐπίσης σπουδαιότατην διδασκαλίαν περὶ ἐργασίας μᾶς δίδει Αὐτός ὁ ἴδιος ὁ Κύριος διὰ τῆς παραβολῆς τῶν ταλάντων καὶ καθορίζει ἐν αὐτῇ τὴν ὁρθὴν περὶ ἐργασίας ἀντίληψιν τῆς Ἐκκλησίας ὅπως διαγράφεται καὶ ἀπαιτεῖται ἐν τῷ Ἱερῷ Νόμῳ τῆς τε Παλαιᾶς καὶ Καινῆς Διαθήκης.

Ἡ ἐργασία εἶναι μαζὶ καὶ ἐντολὴ καὶ ἀνάγκη καὶ ὡς τοιαύτη ἐπ' ἀμοτέρων τῶν ιδιοτήτων βαρύνει τὸν ἄνθρωπον, εἶναι ἓνα βαρὺ καὶ πιστικὸ μυστικόν, ἀλλὰ μόνον διὰ τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους οἱ ὅποιοι ἔχουν νεκρώσει τὴν πίστιν εἰς τὰς ἀναμφισβητήτους σωστικὰς ἀληθείας τοῦ Ἱεροῦ Νόμου τῆς Ὁρθοδόξου Ἡμῶν Πίστεως.

Ὑπάρχουν πολλοὶ λόγοι ἐργασίας εἰς τοὺς διαφόρους ἀνθρώπους σήμερον. Πολλοὶ ἐκ τῶν ἀνθρώπων ἐργάζονται διότι πιέζονται ἀπὸ τὰ οἰκογενειακά βάρη διότι ἂν δὲν ὑπῆρχε ἡ ἀνάγκη τῆς ἐργασίας εὐχαρίστως θὰ εἶχον τὰς χεῖρας εἰς τὰ θυλάκιάν των. Ἄλλοι πάλιν μὴ φοβούμενοι τὸν κόπον, τὸ βάρος καὶ τὴν πίεσιν τῆς ἐργασίας ἀλλὰ ἔχοντες ὡς σκοπὸν τὸν πλουτισμὸν καταφεύγουν εἰς αὐτὴν εὐχαρίστως. Ὑπάρχει καὶ μία τρίτη τάξις ἀνθρώπων ποὺ ἔχουν ὡς κέντρον τῆς ἐργασίας τὴν φιλοδοξίαν ἢ ἄλλην ἀμαρτωλὴν νόσον ἢ ὅποια κυριαρχεῖ εἰς τὴν ψυχὴν των. Ὑπάρχει ὁμως καὶ ἡ μερίς τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων ποὺ ἔχουν κατανοήσῃ τὴν ἀξίαν καὶ τὴν εὐλογίαν τοῦ Θεοῦ τὴν προσερχομένην ἐκ τῆς τιμίας ἐργασίας, καὶ ἄλλη ἐπίσης μερίς ποὺ γνωρίζῃ τὴν ἐργασίαν ὅπως τὴν ἐννοεῖ καὶ τὴν διδάσκει ἡ Ἐκκλησία. Ὑπάρχουν ὁμως καὶ οἱ ὀλίγοι οἵτινες ἔχουν πεισθῇ περὶ τοῦτο, ὅτι δηλαδὴ ἡ ἐργασία ἀποτελεῖ μετὰ τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως τὴν βάσιν τῆς ἐπὶ γῆς εὐτυχίας τοῦ ἀνθρώπου καὶ ὅτι ταυτοχρόνως μετὰ τὴν ἐπίγειον Εὐτυχίαν ἡ Ὁρθοτόμησις τῶν δογμάτων τῆς πίστεως καὶ τῆς ἐργασίας εἶναι ὁ δρόμος γιὰ τὴν αἰώνιον ἐν οὐρανοῖς εὐτυχίαν τοῦ ἀνθρώπου.

Τὰ συμπεράσματα ταῦτα ἐξάγονται ἀπὸ τὸ Ἱερόν Εὐαγγέλιον ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν ζωὴν τῆς Ἐκκλησίας. Ὑψίστης σπουδαιότητος καὶ ἀπαραίτητος διὰ τὸν ἄνθρωπον προϋπόθεσις εἶναι ἡ ὁρθὴ περὶ ἐργασίας ἀντίληψις ὥστε νὰ ἀντιλαμβάνεται ὁρθῶς καὶ νὰ ἐφαρμόζῃ πᾶν ὅτι σχετικῶς διδάσκει ἡ Ἐκκλησία.

Διὰ τὸν ἄνθρωπον ἡ λέξις ἐργασία εἶναι πικρά διότι εἶναι συνηφασμένη μετὰ τῶν προσιποτήτων οἱ ὁποῖοι ἐξήλθον ἐκ τοῦ παραδείσου καὶ ἔχουν ἐπιφέρει διὰ τῆς πτώσεως των καὶ τὴν πικρὰν ἐργασίαν: "Ὅσον ὁμως πικρὰ καὶ ἂν εἶναι ἡ ἐργασία περιλαμβάνει πολλὴν διδασκαλίαν καὶ πολλὰ μυστικά τὰ ὅποια πρέπει ὁ ἄνθρωπος νὰ ἐννοήσῃ ἀλλὰ τὰ ἐννοεῖ μόνον ἐκεῖνος ὅστις εἶναι πλήρως ζωντανῆς πίστεως πρὸς τὸν σωτῆρα Χριστὸν καὶ εἶναι ποτισμένος μετὰ τὰς ἀληθείας τοῦ Ὁρθοδόξου χριστιανισμοῦ. Καὶ ἐπομένως μόνον οἱ ἄνθρωποι οἱ δολοκλήρωμένοι, Ὁρθόδοξοι χριστιανοὶ δύνανται νὰ κατανοήσουν τὸν νόμον τῆς ἐργασίας καὶ τὴν προσερχομένην ἐξ' αὐτῆς εὐλογίαν τοῦ Θεοῦ.

Γιὰ τοὺς λοιποὺς ἐργάζεται ὁ ἄνθρωπος; καὶ ποῖος ὁ σκοπὸς τῆς ἐργασίας;

Ἡ ἐργασία ἀγαπητοὶ μου εἶναι ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη ἡ ὅποια προσέρχεται ἀπὸ μίαν φυσικὴν βίαν ἐκ τῶν ἔξω. Δηλαδή μετὰ τὴν ἐντολὴν αὐτὴν ἡ φύσις διάζει τὸν ἄνθρωπον νὰ ἐργάζεται, αὐτὴ τὸν σπρώχνει, αὐτὴ τὸν ἐξαναγκάζει νὰ τρέπεται πρὸς ἐργασίαν, ἄρα τοῦτο εἶναι ἀληθέστατον.

Εἰς πλείστας ὁσας εὐαγγελικὰς περιουσίας βλέπουμε νὰ διαγράφεται τὸ πνεῦμα τῆς ἐργασίας καὶ εἰς αὐτὰς ἔτη τὰς παραβολὰς ὁ Θεὸς διδάσκαλος δίδει τὴν ὁρθὴν γραμμὴν ἐπὶ τῆς ὁποίας ὁ ἄνθρωπος θὰ κατευθῇ τὴν προσωπικὴν του ἐργασίαν ὅπως εἰς τὴν παραβολὴν τοῦ Σπορέως καὶ ἄλλαι. Ἡ παραβολὴ τοῦ σπορέως ἐκτὸς τῶν ἡψηλῶν ἐννοιῶν τὰς ὁποίας περιλαμβάνει εἶναι καὶ μία παραβολὴ ποὺ δίδει εἰς τὸν ἄνθρωπον παράδειγμα ζωῆς, διότι ἐὰν ὁ ἄνθρωπος δὲν στείρῃ εἰς τὴν γῆν τοὺς διαφόρους καρποὺς καὶ σπόρους ποτὲ δὲν θὰ θερίσῃ καὶ ἐὰν δὲν θερίσῃ τότε τί θὰ φάγῃ; Ἐὰν ἡ γῆ δὲν σπαρῇ καὶ δὲν παράγῃ καὶ δὲν συνάξῃ καὶ δὲν ἀποθηκεύσῃ ὁ ἄνθρωπος δὲν θὰ ἔχῃ ὅχι μόνον γιὰ τὰς ἐπερχομένας ἐποχὰς ἀλλὰ οὔτε καὶ γιὰ τὴν σήμερον. Κατὰ τοὺς ἀνθρωπίνους στατικὸς ὑπολογισμοὺς ἐὰν ἡ γῆ ὁλόκληρος δὲν καλλιεργηθῇ διὰ διάστημα ἐνὸς ἔτους πολλοὶ θὰ ἦσαν ἐκεῖνοι ποὺ θὰ εὖρισκον τὸν φρικτὸν ἐκ πείνης θάνατον. Ὁ ἄνθρωπος λοιπὸν διὰ μόνης τῆς ἐργασίας του συγκρατεῖ τὴν ζωὴν. Ἐκ τοῦ φυσικοῦ νόμου εἰς τὸν ὁποῖον ὑποκειμέθα ὡς ἄνθρωποι, εἴμεθα ἀναγκασμένοι νὰ ἐργαζόμεθα ὅχι μόνον διὰ τὴν ἰδικὴν μας συντήρησιν ἢ τῶν οἰκογενειῶν μας ἀλλὰ διὰ τῆς ἐργασίας μας ἡ ὅποια εἶναι βασικὸς νόμος τῆς ἀνθρωπίνης κοινωνίας, ἀποβαίνει πρὸς ὄφελος ἡμῶν τῶν ἰδίων, ἀλλὰ καὶ τοῦ συνόλου τῆς κοινωνίας.

Ἡ ἐργασία κατὰ ταῦτα εἶναι νόμος ἀναγκαιῶς, οὐδεὶς δὲ δύναται νὰ ἔχῃ δικαίωμα νὰ ζῇ μίαν ζωὴν νοθεύτητος καὶ ἀκηρίας, νὰ εἶναι ἀργός, ζῶν εἰς βάρος τῶν ἄλλων, διότι ἂν τοῦτο ἐπραττον ὅλοι ἀσφαλῶς οἱ ἄνθρωποι θὰ ἀπέθνησκον. Ἐν ἡ ἐννοία λοιπὸν ταύτη ἀναγινώσκομεν εἰς τὴν δευτέραν πρὸς Θεσσαλονικεῖς ἐπιστολὴν τοῦ Παύλου τὴν κεφαλαιώδους σημασί-

ας διδασκαλίαν «Ὁ μὴ θέλων ἐργάζεσθαι, μηδὲ ἐσθιέτω». Κατὰ συνέπειαν ὁ χριστιανὸς εἶναι ὑποταγμένος εἰς τὸν νόμον αὐτὸν τῆς ἐργασίας, δι' ὃν λόγον ὁ πιστεύων, ὁ γνήσιος χριστιανὸς, εἰσχωρεῖ βαθύτατα εἰς τὴν ἔννοιαν καὶ τὴν ἀνάγκη τῆς ἐργασίας καὶ ἐξηγεῖ χριστιανικῶς τὸν νόμον αὐτὸν φωτιζόμενος ἀπὸ τὸ φῶς τῆς χριστιανικῆς πίστεως. Βοηθούμενος λοιπὸν ἀπὸ τοῦτο ὁ ἀληθὴς χριστιανὸς ἀναγνωρίζει τὴν ἐργασίαν ὡς νόμον Θεῖον, πιστεύει σαφῶς καὶ χωρὶς καμμίαν ἀμφιβολίαν ὅτι κατὰ βάσιν ἡ ἐργασία εἶναι παραγγελία τοῦ Θεοῦ, ὅτι ἀποτελεῖ ἐντολὴν θεϊνὴν, ὅτι εἶναι ἐκ τῶν ἀπαραιτήτων ὁρῶν διὰ τὴν ζωὴν.

Ἡ ἐργασία, ἀγαπητοί μου εἶναι ἡ πρώτη καὶ ἡ ἀρχικὴ παραγγελία καὶ ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ, τὴν ὁποίαν αὐτὸς ἔδωκε εἰς τοὺς πρωτοπλάστους ἐν τῷ παραδείσῳ καὶ μάλιστα πρὸ τῆς πτώσεως, πρὸ τῆς ἁμαρτίας τῶν πρωτοπλάστων. Ἀναγινώσκουμεν εἰς τὴν Παλαιὰν Διαθήκην. «Κύριος ὁ Θεὸς ἔλαβε τὸν ἄνθρωπον καὶ ἔθηκεν αὐτὸν ἐν τῷ παραδείσῳ τῆς τροφῆς ἐργάζεσθαι αὐτὸν καὶ φυλάσσειν». Παρατηροῦμεν ὅτι τὸν ἔθεσε νὰ ἐργάζεται, εἶναι ἡ ἀρχικὴ ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ. Τότε θέβαια πρὸ τῆς πτώσεως, πρὸ τῆς ἁμαρτίας ἡ ἐργασία δὲν ἦτο σκληρὰ, δὲν ἦτο κοπιώδης, δὲν ἦτο βαρεῖα διὰ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς, πάντως ὅμως ἦτο καθήκον, ἀπότης ἐνέργειαν, ἐργατικότητα καὶ φιλοργίαν. Ἀλλὰ κατόπιν ἐπῆλθε ἡ ἁμαρτία καὶ διὰ τῆς ἁμαρτίας ἡ πτώσις τῶν πρώτων ἀνθρώπων, ἡ ἐντολὴ ὅμως ἡ ἀρχικὴ τῆς ἐργασίας δὲν διεγράφη, ὁ Θεὸς δὲν τὴν ἀνῆρεσε καὶ μετὰ τὴν πώσιν.

Ἐκτοτε ἡ ἐργασία, ἡ ὁποία πρότερον διὰ τοὺς ἀνθρώπους ἦτο χαρὰ καὶ ἀγαλλίασις, ἐγένετο τομερὸν βάρος, ἐγένετο ζυγὸς πιεστικὸς ἐπάνω εἰς τοὺς ὤμους τοῦ ἀνθρώπου, σημαίνει τιμωρίαν, εἶναι ὅμως καὶ μέσον πρὸς πετάνοιαν. Ἀκούσατε τί λέγει ὁ Θεὸς εἰς τὸν Ἀδάμ, ὅταν ἐξεδιώχθη ἐκ τοῦ παραδείσου: «Κατηραμένη ἡ γῆ, με πολὺν κόπον νὰ τρώγῃς ἐξ' αὐτῆς πᾶσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς σου» καὶ κατωτέρω «ἐν ἰδρώτι τοῦ προσώπου σου φαγεῖν τὸν ἄρτον σου μέχρις οὗ ἐπιστρέψῃς εἰς τὴν γῆν ἐξ ἧς ἐλήφθης».

Οἱ προπάτορες καὶ μέρος τῶν ἀπογόνων αὐτῶν μετὰ ταῦτα, ἀλλὰ καὶ οἱ κατὰ τὰ μετέπειτα ἔτη ζήσαντες, ὑπετάγησαν μὲ ταπεινώσιν εἰς τὸν νόμον αὐτὸν, τὸν ὁποῖον Αὐτὸς ὁ Θεὸς διέταξε, εἰς τὸν νόμον τῆς ἐργασίας, ὅστις ἀπέβλεπεν εἰς τὴν σωτηρίαν αὐτῶν. Λιότι, ἀγαπητοί μου, ἡ ἐργασία εἶναι προσευχὴ καὶ ὁ ἐργαζόμενος εἶναι ὡσὲν νὰ προσεύχεται, ἡ ἐργασία ἡ γινόμενη καὶ πρὸς χάριν τῶν ἄλλων ἐνέχει τὸ πνεῦμα τῆς πρὸς ἀλλήλους ἀγάπης, εἶναι χριστιανικὴ ἐπιταγή, δι' ὃν λόγον καὶ εὐλογεῖται ὑπὸ τοῦ Θεοῦ. Ἔτσι οἱ ἄνθρωποι λοιπὸν ὁδηγηθέντες πρὸς τὴν ἐργασίαν ἐγνώρισαν τὴν τιμὴν καὶ τὴν ἀξίαν αὐτῆς, ἐξετίμησαν τὰς δυνάμεις καὶ τὴν σπουδαιότητα τῆς ἐργασίας, καθὼς καὶ τὰ ἀποτελέσματα αὐτῆς. Ἐγένοντο διὰ τῆς ἐργασίας οἱ φορεῖς τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς εὐγενείας, ἐδημιούργησαν μία κοινωνικὴν τάξιν, ἧτις δι' ὅλας τὰς ἐποχὰς εἶναι ἀξιοέπαινος καὶ ἀξιοθαύμαστος.

Καὶ αὐτὰ εἶναι τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἐργασίας κατὰ τὴν ἀπαίτησιν καὶ τὴν ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ. Ἀς παρατηρήσωμεν τώρα τί συνέβη εἰς τοὺς μακρὰν τοῦ Θεοῦ ζήσαντας λαοὺς, εἰς τοὺς εἰδωλολάτραις.

Οἱ μακρὰν τοῦ φωτὸς τῆς πίστεως πρὸς τὸν Θεὸν διάγοντες παρεγνώρισαν καὶ περιφρόνησαν κατὰ βάσιν τὴν ἔννοιαν καὶ τὸν νόμον τῆς ἐργασίας ὅχι μόνον τῆς πνευματικῆς ἐργασίας ἀλλὰ καὶ τῆς σωματικῆς, τῆς ἐργασίας ἐν τῇ οἰκίᾳ, εἰς τοὺς ἀγροὺς, εἰς τὰ ἐργαστήρια, εἰς τὴν οἰκονομίαν καὶ τὴν οἰκοκυριακὴν, καὶ ὅχι μόνον παρεγνώρισαν καὶ παραμέλησαν ἀλλ' ἀκόμη πλέον ἐμίσησαν τὴν ἐργασίαν, τὴν ἀπεστράφησαν, ἐγένοντο ὀκνηροὶ καὶ ἔζον ἐν τῇ ἀργίᾳ. Τὰς σωματικὰς αὐτὰς ἐργασίας τὰς ἀφήκαν καὶ τὰς μεταβίβασαν εἰς τοὺς δούλους, καὶ δὲν ἔφθασε τοῦτο, μεταχειρίσθησαν καὶ τὰς ἰδίας αὐτῶν συζύγους καὶ τὰ τέκνα των, καὶ οὕτω πως ἀντὶ τῶν ἀνδρῶν εἰργάζοντο οἱ γυναῖκες καὶ τὰ παιδιά καὶ ἀντὶ τῶν κυρίων εἰργάζοντο οἱ δούλοι. Αὐτοὶ δέ: «ὦ! αὐτοὶ εἶχον ἄλλην ἀσχολίαν αὐτοὶ ἔτρεχον εἰς τὴν κυνήγιον, εἰς τὸν πόλεμον, εἰς τὰ παιχνίδια, ἐλάχιστα δὲ ἐπιδίδοντο εἰς ἐργασίαν πνευματικὴν. Τὰ ἀποτελέσματα τῆς τοιαύτης πολιτείας καὶ ἀργίας ἦσαν καταφανῆ, ἦσαν θλιβερά: εἰσεχώρησε εἰς τοὺς λαοὺς αὐτοὺς ἡ μαλθακότης, παρουσιάσθη μία κατάστασις ἀπελπιστικὴ, καμμία πρόοδος, καμμία εὐλογία, τὸνναντίον ἀθλιότης, ἀλληλοκαταστοκρῆ καὶ ἐφαρμογὴ τοῦ θαυμασίου οἰκτιροῦ «ἀργία μήτηρ πᾶσης κακίας.» Τί ἄλλα ἀποτελέσματα ἠθέλατε νὰ εἶχεν ἡ ἀργία;

Μὲ ὠραιότατα χρώματα ὁ Χριστὸς ζωγραφίζει καὶ παρουσιάζει τὴν τιμὴν καὶ τὴν ἀξίαν τῆς ἐργασίας. Τὸ παράδειγμα τῆς ἐργασίας δίδει Αὐτὸς ὁ Ἰδιος. Εἰς Αὐτὸν εὐρίσκετο εἰς πλήρη συμφωνίαν καὶ ἁρμονίαν ἡ διδασκαλία μὲ τὴν ζωὴν, πᾶν ὅ,τι ἐδίδασκε, τοῦτο καὶ ἐφήρμοζεν ὁ Ἰδιος εἰς τὴν ζωὴν Του, πᾶν ὅ,τι ἐζήτηι καὶ ζήτηε ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὸ διέταξε, τοῦτο μᾶς τὸ φωνάζει ὁ βίος Του εἰς τὴν γλῶσσαν τῆς πραγματικότητος εἰσὼλον τὸν κόσμον. Τοῦτο τὸ ἐξεπλήρωσαν πιστότατοι οἱ πρώτοι Μαθηταὶ Του καὶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ὡς γνωστὸν εἰργάζετο διὰ νὰ ζῇ καὶ φωνάζει πρὸς ὅλους ὅτι «ὅλοι σας τὸ γνωρίζετε ὅτι διὰ τὰς ἀνάγκας τὰς ἰδικὰς μου καὶ ἐκείνων πρὸς ἧσαν μαζὺ μου ὑπηρετήσαν αὐτὰ τὰ χέρια μου».

Ἡ ἐργασία εἶναι νόμος Θεῖος καὶ ὁ μὴ θέλων νὰ ἐργάζεται αὐτὸς ἔρχεται ἀντιμέτωπος πρὸς τὴν θέλησιν καὶ τὴν ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ.

Αὐτὸς ὁ Χριστὸς μέχρι τοῦ τοιαυτοῦ ἔτους τῆς ἡλικίας Του εἰργάζετο, ὡς ἐκ παραδόσεως γνωρίζομεν, πλησίον τοῦ Ἰωσήφ καὶ εἰργάσθη χωρὶς νὰ φαίνεται, ἀκατάπανστα καὶ αὐστηρότατα, ἀλλὰ καὶ ὁ δημόσιος βίος Του ὑπῆρξε βίος ἐργασίας, θυσίας καὶ μάλιστα ἡρωϊκῆς. Ποσάκις δὲ διῆλθεν ὁλοκλήρους νύκτας ἄπνους προσευχόμενος ὑστερα ἀπὸ κοπιώδη μέρα ἂν καὶ ἡσθάνετο καὶ Αὐτὸς τὴν ἀνάγκη τοῦ ὕπνου. Ποσὰς φορὰς ἐπεινάσε καὶ ἐδίψασε καὶ πόσας φορὰς ἐξήντηλε τὰς δυνάμεις Του βαθύς πόνος καὶ κόπος.

Τὸν νόμον τῆς ἐργασίας ὁ Χριστὸς ἐφήρμοσε τελείως ἐν τῷ βίῳ Του ἀλλὰ καὶ σπουδαίως καὶ ἀποφασιστικῶς ἔθεσεν τὸν νόμον τοῦτον εἰς τὴν καρδίαν τοῦ χριστιανοῦ ὡς καθῆκον χριστιανικὸν καὶ ἐντολὴν Θεῖαν διὰ τῆς διδασκαλίας Του ἐν γενεῇ, καὶ τοῦ βίου Του, ἀλλὰ πρὸ παντὸς διὰ τῆς ὠραιότατης παραβολῆς τῶν τάλαντων. Δὲν πρέπει νὰ κρύψῃ κανεὶς τὸ τάλαντον, πρέπει τὸνναντίον νὰ ἐργασθῇ αὐστηρῶς, νὰ κατοικήσῃ κεφάλαια, νὰ θέσῃ ὅλας του τὰς δυνάμεις, νὰ κο-

πιάση, νά ἀγρυπνήσῃ πολλάκις, νά κινῆται, νά εἶναι ἐτοιμος εἰς τὴν ἐργασίαν του ἐν σχέσει πρὸς τοὺς λοιποὺς ἀνθρώπους, νά μένῃ πάντοτε εἰς τὸ ἐπάγγελμά του πιστὸς νά τὸν ἀγαπᾷ καὶ νά φροντίζῃ ὥστε νά προάγεται εἰς αὐτὸ. Ἐπιβάλλεται εἰς τὸν ἐργαζόμενον νά μὴ θεωρῇ τὴν ἐργασίαν του ὡς κάτι βαρὺ καὶ ἐπιπονον, ὡς πρόσθετον βάρος πιστικόν, ἀλλὰ ὡς ἀναπόσπαστον μέρος τῆς ζωῆς του, διότι τότε προάγει τὴν ἐργασίαν του καὶ προάγεται αὐτός, καὶ τότε θά ἀκούσῃ κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς λογοδοσίας του, ὅπως αἱ δύο πρῶτοι δοῦλοι, «Ἐὖ, δοῦλε ἀγαθὲ καὶ πιστέ, ἐπὶ ὀλίγα ἡς πιστὸς ἐπὶ πολλῶν σέ καταστήσω, εἰσελθε εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου σου». Ἐάν ὅμως ὁ ἀνθρώπος εἶναι ὀκνηρὸς ὡς ὁ τρίτος δοῦλος, ἀπέχῃ ἀπὸ τὴν ἐργασίαν, ζῇ εἰς βάρος τῶν ἄλλων καὶ τὸ δοθὲν τάλαντον, δὲν τὸ ἐχρησιμοποίησε καὶ ὑπὸ διαφόρους προφάσεις καὶ προσχήματα δικαιολογῇ τὴν ἄρνησίν του καὶ τὴν ἀργίαν του, τότε θά ἀκούσῃ ἀσφαλῶς. «Δοῦλε ὀκνηρὲ καὶ κακὲ», καὶ ὁ Κύριος θά διατάξῃ τότε «Ρήψατε αὐτὸν εἰς τὸ σκότος τὸ ἐξώτερον».

Εἰς τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον, ἀγαπητοί μου, γίνεται λόγος περὶ τῆς ποικιλίας τῶν ἐπαγγελμάτων. Εἶναι νόμος γενικὸς ἡ ἐργασία, ἀλλὰ δὲν εἶναι νόμος γενικὸς, ἡ αὐτὴ δι' ὅλους ἐργασία. Ὅπως ὁ Χριστὸς εἰς τὸ Εὐαγγέλιον ἔδωκεν εἰς μὲν τὸν ἕνα πέντε τάλαντα, εἰς τὸν ἄλλον δύο καὶ εἰς τὸν τρίτον μόνον ἓν, οὕτω πῶς σύμφω-

να μὲ τὴν Θείαν θέλησιν εἰς τὸν καθένα ἀνθρώπον ἐδόθη καὶ διαφορετικὴ ἐργασία καὶ ἐνέργεια. Ὁ λόγος αὐτοῦ εἶναι ὁμοίωμα μὲ τὴν κλίσιν ποῦ ἔχει ὁ καθείς καὶ κατὰ τὴν εὐφυΐαν του ἐδόθη καὶ ἡ ἐνέργεια. Λιότι δὲν ἔχουν ὅλοι τὴν ἰδίαν ὁρεξιν καὶ ἀγάπην οὔτε τὴν αὐτὴν δύναμιν καὶ εἰδικότητα διὰ τὴν σωματικὴν ἐργασίαν. Διὰ τοῦτο βλέπομεν τὸν ἕνα γεωργόν, τὸν ἄλλον ἐργάτην, τὸν ἄλλον ἐπιστήμονα καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς. Ὅλοι ὅμως εἰς τὸ ἐπάγγελμά των εἶναι εὐτυχεῖς, ὅταν εὐρίσκουν τὴν εὐτυχίαν των εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ καθήκοντος αὐτοῦ, τῆς ἐργασίας των. Τὴν εὐρίσκουν δὲ, ὅταν ἐργάζονται μὲ ζῆλον καὶ ἀγάπην πρὸς τὸ ἐπάγγελμα καὶ μὲ ὑποταγὴν εἰς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ ὁ Ὅποιος τοὺς ἐνισχνεῖ καὶ τοὺς παρέχει τὴν εὐλογίαν Του καὶ πληθύνει τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐργασίας των. Ὅταν τοὺς βλέπῃ προσθήμους εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ νόμου τούτου τῆς ἐργασίας, ὅταν ἐργάζονται μὲ πνεῦμα χριστιανικόν, ὅταν ἐργάζονται ὅπως ἐδίδαξε καὶ εἰργάσθη αὐτὸς ὁ Χριστὸς, Ὅστις διὰ πάντα ἐργαζόμενον ἀνθρώπον εἶναι μοναδικὸ παράδειγμα, ὅταν ἐπίσης ἐργάζονται πρὸς παραγωγὴν αὐτῶν καὶ τῆς ἄλλης κοινωνίας τῶν οἰκογενειῶν των καὶ πρὸς πνευματικὴν ἐπίσης παραγωγὴν αὐτῶν καὶ τοῦ συνόλου.

ὑπὸ Ἀρχιμανδρίτου Εὐθυμίου Ὁρφανοῦ

ΑΠΟ ΤΟ ΑΠΟΛΟΓΙΟΝ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

Ὁ Ἅγιος Σπυρίδων

Ὁ Ἱερότατος καὶ Μέγας Ἐπίσκοπος Τριφυθίνος, ὁ Θεοφόρος καὶ Ὑπερμαχος τῆς Ἀ' Συνόδου, ὁ Φιλόθεος καὶ Τρισόβιος Ἅγιος Σπυρίδων, τὸ Κλέος τῆς Ὁρθοδόξου Χριστιανοσύνης, ἐκ νεότητος ὑπῆρξεν ἐκ φύσεως ἐνάρετος.

Οὗτος ὁ Ἅγιος ἔχων ταπεινὸν τὸ φρόνημα, διεκρίνετο διὰ τὴν Ἀθωακίαν φιλοξενίαν του, τὴν ἀπλότητα τοῦ χαρακτῆρος του, τέλος δὲ τὴν προαότητα καὶ τὸ ἀπλαστον κατὰ μέμψιν τοῦ Γενάρχου Ἰακώβ, ὅτι καὶ ἐλεῆμων σφόδρα ὑπῆρξε, δι' ὃ καὶ Μακάριος ἐγένετο.

Γενόμενος τὸ πρῶτον τῆς ἡλικίας του ἀπλοῦς ἱερεὺς, ἐγένετο καθαρότατος σκευὸς τῆς Χάριτος καὶ ὅτε ἀπέθανεν ἡ σύζυγος αὐτοῦ, ἀφιερῶθη παντελῶς εἰς τὰ Ἅγια, διάγων ἐν ἀπολύτῳ ὁσιότητι, ἐπιμελούμενος ἐν ταῦτῳ καὶ τοῦ οἴκου του καὶ τῆς τεκνοποιίας ἣν ἔσχε ἐκ τῆς συζύγου Αὐτοῦ.

Ἐξ' ὅλων τῶν χαρισμάτων Του, ἔδωκεν ὁ Θεός, εἰς τὸν προσφιλῆν του Ἅγιον, τὸ χάρισμα τῆς Θαυματουργίας, ὅτι τὰ Θαῦματα Αὐτοῦ, ἐν Χάρτι Κυρίου, οὐδόλως διέτρεψαν τὸ ταπεινὸν καὶ ἀπλαστον ἢ ἀπονήρευτον φρόνημα Αὐτοῦ.

Οὗτος ὁ Ἅγιος, ὑπῆρξεν ὑπέρμαχος τῆς Ἀ' Συνόδου, τὸ δὲ ὑπερφρεῖς θαῦμα Αὐτοῦ, ἀπέδειξεν τὸ Τρισυπόστατον τῆς Θεότητος.

Τοῦτο πῶς θέλων ν' ἀποδείξῃ ὁ Ἅγιος, προσηλυτίζοντας τοῦ πνεύματος τῶν Θεοφόρων Πατέρων τῆς Ἀ' Συνόδου, ἔλαβε δημοσίως Κεράμιον καὶ προσευχήθεις παρὰ τῷ Θεῷ, διεχώρησεν αὐτομάτως τὰς τρεῖς ὑποστάσεις τῆς Κεράμου, τοῦ ἱεροῦ λεγομένου τοῦ Πηλοῦ καὶ ἐν ταῦτῳ τοῦ Πηλός, ὅτε τὴν μίαν φύσιν τῆς Κεράμου εἰς τρεῖς ὑποστάσεις διένεμεν.

Τοῦτο τὸ Θαῦμα, ἐξ' οὗ ἀπεδείχθη περὶ τριάντος τὸ τρισυπόστατον τῆς Τρισηλίου Θεότητος, εἶναι τὸ μοναδικὸν καὶ τὸ μέγιστον δογματικῶς, ἡ δὲ παραχώρησις τούτου, ἀποδεικνύει τὴν εὐαρέσκειαν τοῦ ζώντος Θεοῦ, εἰς τὸ ἐκλεκτὸν τεκνὸν Αὐτοῦ.

Ἡ φήμη τοῦ ἁγίου ἐξηπλώθη ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε ἀνατίθενται εἰς Αὐτὸν καθήκοντα Ἐπισκόπου τῆς περιοχῆς Τριφυθίνος.

Κατὰ τοὺς χρόνους τῆς Ἐπισκοπείας Του, Μέγα Θαῦμα ἐποιήσατο ὁ Ἅγιος, ὅτε εἰς τὴν νῆσον Κύπρον, τίς οἶδε ἐκ ποίων ἀνομιῶν, παρεχωρήσατο ὁ Θεός, δοκιμασίαν μεγάλην, ὥστε ἐγένετο ἀνομιβρία οἱ εἰς λοι-

μόν κατέληξεν, πλὴν διὰ τῶν ἱεσιῶν τοῦ Ἁγίου, ἐν Δημοσίᾳ συνάξει τῶν Πιστῶν, πλήθῃ νεφῶν συνένευσαν, ὅτε δὲ ὁ Ἅγιος ἀνελύθη εἰς δάκρυα, βροχὴ ἀστειρευτος ἐξέσπασεν εἰς Δόξαν τοῦ Ἁγίου Θεοῦ, καὶ τοῦ Λούλου Αὐτοῦ, τοῦ ἀνοίξαντος τοὺς Οὐρανοὺς διὰ τῶν Ἱεσιῶν Του.

Ἀλλὰ καὶ ὁ Λόγος τοῦ Ἁγίου, ἔργον ἐγένετο, ὥστε πάντα Ἀληθῶς οὐλεῖ, ὡς ἀποδεικνύεται ὅτε πτωχὸς τις προσήλθεν εἰς Αὐτόν, αἰτούμενος προστασίας, ἐκ τίνος ἄρρηνος πλουσίον, ὁ δὲ Ἅγιος καθυσάχασεν Αὐτόν καὶ τὴν ἀντιστροφὴν τῆς ἀδικίας ἐποβάλλει..

Κύριος ὁ Θεὸς ἠλήθευσεν τοὺς λόγους τοῦ Ἁγίου καὶ γενομένης καταπραϊντικῆς βοήθειας, τὰ πλοῦτη καὶ τὰ σιτηρὰ τοῦ Ἀρρηνος Πλουσίον κατέκλυσαν ἐκ τοῦ Χειμάρρου τὰς ὁδοὺς, ὁ δὲ πτωχὸς καὶ πένης, ἐμύζευε ταῦτα, ἀφθόνως καὶ περισσῶς, ὅτι ἐλεύθερα καὶ ἄζητῃ ἐλέγοντο ταῦτα, τὰ σιτηρὰ.

Οὗτος ὁ Ἅγιος καὶ τὴν οἰκονομίαν τῆς Μετανοίας τοῦ Ἀρρηνος πλουσίον, οἰκονομήσατο, ὅτε δι' ἀγορὰν σιτηρῶν ἐνεχείρησεν χρυσοῦν ὄφιν, τὸν δὲ χρόνον τῆς ἀποπληρωμῆς, τοῦ δανείου, διὰ τῶν ἱεσιῶν Του, ὁ χρυσοῦς ὄφις ἐγένετο ἐκ νέου εἰς ζῶσα φύσιν, εἰς Θαυμασμόν τῶν Πάντων πρὸς Δόξαν τοῦ Ἁγ. Θεοῦ.

Πιστότατος φίλος καὶ ἀδελφός, ὁ Ἅγιος, σπεύδει πρὸς κινδυνεύοντα συνάνθρωπον, πλὴν τὸ ρεύμα

Θέλεις νὰ γνωρίσης τοὺς ἱερούς ἀγῶνες διὰ τὴν ἐπικράτησιν τοῦ Πατρίου ἑορτολογίου;

Θέλεις νὰ γνωρίσης τὰς ἱερὰς Μορφάς τῶν ἀγωνιστῶν Κληρικῶν καὶ Λαϊκῶν τῆς Ἐκκλησίας τῶν ΓΟΧ;
'Εὐ ναι,

Γράψου συνδρομητὴς στὸ μοναδικὸ ἐκδιδόμενο κάθε τρεῖς μῆνες ἱστορικὸ περιοδικό.

ΤΑ ΠΑΤΡΙΑ

Συνδρομὴ ἐτήσια δραχμὰς 100.

Κυκλοφοροῦν ἐπίσης καὶ οἱ τόμοι τῶν ἐτῶν 1976 καὶ 1977 (δεμένοι) πρὸς 120 δραχμὰς ἕκαστος.

Μερικὰ περιεχόμενα ἀπὸ τοὺς τόμους 1976—1977.

* Ἡ δίκη τοῦ Κ. Καραγιαννίδη ποῦ ἀπεπειράθη τὸ 1927 νὰ κόψῃ τὰ γένεια τοῦ σχισματικοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου.

* Ἡ περιγραφή τῆς ἐμφάνιστος, ἀπὸ ἐπιζῶντας μάρτυρες, τοῦ Τιμίου Σταυροῦ κατὰ τὴν νύκτα τῆς 14ης Σεπτεμβρίου 1925.

* Ἡ Νεομάρτυς Αἰκατερίνα Ρούττη καὶ οἱ αἱματηρὲς σκηνὲς τῆς Μάνδρας τὸ 1927.

* Δεινοπαθήματα Γ.Ο.Χ. ὑπὸ σχισματικῶν.

* Ἱερὰι Μορφὰι Ἀγωνιστῶν τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. : Ἱερώνυμος Πνευματικός, Παπᾶ-Γιάννης Φλώρος, Ἱερομ. Ἀρσένης Σακελλάρης, Ἀρχιμ. Ἀρτέμιος Ξενοφωτεινός, Παπᾶ-Βασίλειος Σακελλαρόπουλος, Ἱερομόναχος Γεράσιμος Διονυσιάτης, κ.ἄ.

Γράψατε ἢ τηλεφωνήσατε στὸν ἐκδότη τῶν Πατριῶν: Ἀρχιμανδρίτην Καλλιόπιν Π. Γιαννακοπούλου, Γαλαξειδίου 14 Πειραιᾶ. Τηλέφ. 40.60.88.

τοῦ λήμνυρσαντος ποταμοῦ, ἐρποδίζει Αὐτοῦ τὴν διέλευσιν, δι' ὃ καὶ προσευχόμενος ὁ Μακάριος οὗτος, τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ διεμοιράσατο, ὅπως ὁ Μωϋσῆς διέτεμνε τὴν Ἑρυθρὰν, πατάσσων τὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως εἰς μαρτυρίαν Αἰώνιον, ὅτε ὁ Λαὸς ἐξεπλήσσετο δοξάζων μέσῳ τοῦ Ἁγίου τὸν Παντοδύναμον.

Τελευτησάσης τῆς Θυγατρὸς Αὐτοῦ, Εὐφρηνῆς, Παρθένος οὐσα καὶ καθαρῶτατη, προσήλθεν γυνὴ τις δακρυροοῦσα καὶ ἐξαιτούσα τὸ χρυσίον, τὸ ὁποῖον ἐδανείσατο εἰς τὴν Θυγατέρα Αὐτοῦ, ὁ δὲ Ἅγιος ἀποτεινόμενος εἰς τὴν νεκρὰν κόρη Του ἐρωτήσατο περὶ τοῦ προγράμματος καὶ Αὕτη ὡμίλησε ὡς ζῶσα, ἐν στιγμῇ, ἡδεικνύουσα τὸν τόπον τοῦ χρυσίου, ἐξ οὗ καὶ Πάντες ἐξανέστησαν δοξάζοντες τὸν Θεὸν εἰς Αἰωνίαν μαρτυρίαν τοῦ ἀνηκούστου αὐτοῦ Θαύματος.

Τοῦ βασιλέως Κωνσταντίνου, παρὰ τὴν Ἀντιόχειαν, νοσήσαντος βαρέως, Ἄγγελος κατ' ὄναρ ἐπληροφόρη αὐτὸν διὰ τὴν ἰατροειάν του, ὅπως καλέσῃ τὸν Ἅγιον Ἐπίσκοπον, ὅτε δὲ ἐκλήθησαν ἅπαντες, ἐπὶ τῇ Θυσίᾳ τοῦ Ἁγίου καὶ Μέγα Στυριδῶνος, ὁ βασιλεὺς ἰατροῦθη ἀκαριαίᾳ, τὰ δὲ πλοῦτη τὰ ὁποῖα ἐδωρίσατο εἰς τὸν Ἅγιον, οὗτος διένειμε καταλειπτῶς εἰς πάσχοντας ὅλου τοῦ τόπου.

Τούτου τοῦ Ἁγίου λειτουργοῦντος, πολλοὶ ἐθεάσαντο Ἀγγέλους σὺλλειτουργούντας καὶ ψάλλοντας καὶ ὑμνούντας, ὁμοῦ μετὰ τοῦ Ἁγίου, ὅτι Οὗτος καθαρῶτατος καὶ ἐν σαρκὶ Ἄγγελος ἐλογίζετο, ἡμέραν καὶ νύκταν, τὸν Ἅγιον Θεὸν δοξάζων καὶ εὐχαριστῶν.

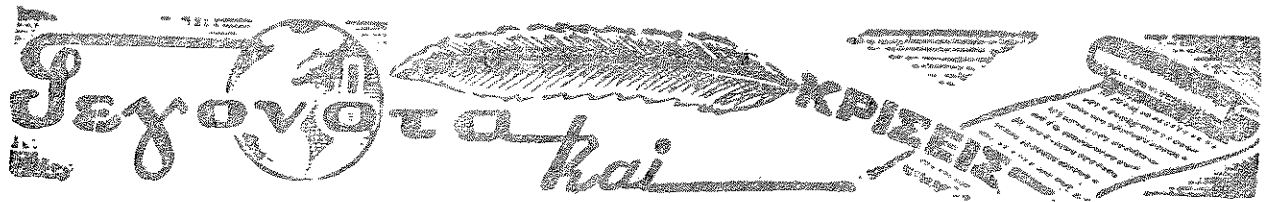
Ὁ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας ὁμοῦ μετὰ τῶν Ἐπισκόπων, ἐν δεήσεσι, κατέριψαν ὅλα τὰ εἰδῶλα τῶν ἐπαρχιῶν, μεταβάλλοντες ταῦτα εἰς κόνιν λεπτοτάτην, πλὴν τοῦ εἰδώλου τῆς Ἀρτέμιδος, οὐδόλως κατήσχυσαν, δι' ὃ καὶ ἐθορυβήθησαν, πλὴν Ἄγγελος κατ' ὄναρ ἐπληροφόρη ὅτι τὸν Μέγα Στυριδῶνα, ἔδει νὰ καλέσουν, τοῦ δὲ Ἁγίου πατήσαντος, κατὰ τὴν κλήσιν, εἰς τὸν Λιμένα, αὐτομάτως τὸ εἶδωλον ἐσφαιράζετο καὶ ἐγκοιμνίζετο, ὡς ἄχρυν λικνιζόμενον τοῦ Ἀέρος, ἐξ' οὗ καὶ Πάντες ἐθαύμασαν ὅτι Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις Αὐτοῦ.

Οὗτος ὁ Ἅγιος, ἐπροορίσατο τὸν θάνατον Αὐτοῦ καὶ τὴν δωδεκάτην τοῦ μηνὸς Δεκεμβρίου, ἐν ἔτει 348 μ.Χ. παρέδωκεν τὴν μακαρίαν Αὐτοῦ Ψυχὴν, εἰς τὸν Θεόν, ὃν ἐλάτρευσε ψυχῇ τε καὶ σώματι.

Τὸ Ἅγιον λείψανον Αὐτοῦ, εἰς νῆσον Κέρυρα τεθειμένον, τυγχάνει ἀκέραιον καὶ ἀφθορον, πηγὴ δὲ ἱμάτων ἀέναος διὰ τοὺς ἐν πίστει προστρέχοντας καὶ ἰδίᾳ διὰ τοὺς κατοίκους τῆς Νήσου, τοὺς ὁποῖους προστατεύει καὶ φυλάττει ἀνὰ Αἰῶνας, ἀποδιώκων Λοιμοὺς καὶ Λιμοὺς, σεισμοὺς καὶ καταποντισμοὺς, καὶ Μαχαίρας.

Τὰ Θαύματα τοῦ Ἁγίου καὶ μετὰ θάνατον, εἶναι ἀστείρευτα, ἀτέλειωτα, ἀνεξάντλητα, ὅτι τυφλοὶ ἀναβλέποντες χωλοὶ περιπατοῦν, γηρημνιζόμενοι στερεοῦνται, διαμονιῶντες ἰατρεύονται.

Δι' ὃ ἐξαίτημεν πᾶσαν προστασίαν καὶ ταχείαν ἀντίληψιν, ὅτι ἐλεῆμων καὶ φιλόανθρωπος καὶ φιλεὺς σπλαχνος τυγχάνει, διὰ τοὺς ἐν Ὁρθοδόξῳ Πίστει καὶ ἐν Ἀληθείᾳ πορευομένους κατὰ τὴν δύσκολον ἐποχὴν ἣν διερχόμεθα.

Ἀλιεία Μαργαριτῶν

ΜΕΡΟΣ Βον

Ἰωάν. «... εἶπεν οὖν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς πάλιν· Εἰρήνην ὑμῖν καθὼς ἀπέσταλκέ με ὁ Πατήρ, καὶ γὰρ πέμπω ὑμᾶς...»

Διατί καὶ πρὸ τοῦ πάθους δις ἔδωκε τὴν εἰρήνην, λέγων «Εἰρήνην ἀφήμι ὑμῖν, εἰρήνην τὴν ἐμὴν δίδωμι ὑμῖν...». (Ἰωάν. ιδ'), ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν ἀνάστασιν ὁμοίως εἶπε: «εἰρήνην ὑμῖν καὶ πάλιν εἰρήνην ὑμῖν...», διότι διπλοῦς εἶναι ὁ ἄνθρωπος ἐκ ψυχῆς καὶ σώματος συγκείμενος, πάσχει δὲ καὶ ἡ ψυχὴ ταραχὰς καὶ συγκύσεις καθὼς καὶ τὸ σῶμα, ἔδωσε λοιπὸν ὁ ἄρχων τῆς εἰρήνης τὴν εἰρήνην καὶ τῷ πνεύματι καὶ τῷ σώματι.

Στοχασθῆτε δὲ καὶ ἄλλον λόγον. Ἡμεῖς πολλάκις εἰρήνην ἔχομεν μετὰ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, πόλεμον δὲ μέθ' ἡμῶν τὸν ἐκ τῶν παθῶν ἡμῶν, ἐδιπλασίασε λοιπὸν τὴν τῆς εἰρήνης μετάδοσιν ἵνα οὐ μόνον μετὰ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, ἀλλὰ καὶ μετὰ τῆς ἰδίας ψυχῆς καὶ τῆς σαρκὸς καὶ τῆς συνειδήσεως, εἰρηνεύουσιν πάντες οἱ εἰς αὐτὸν πιστεύοντες.

Ὅτε δὲ διὰ τοῦ κραταιοῦ τῆς εἰρήνης ὅπλου ἐναντίον παντὸς πολέμου καθόπλισε τοὺς ἰδίους μαθητάς, τότε ἐπὶ τὸ παγκόσμιον κήρυγμα αὐτοὺς ἀπέστειλεν εἰπὼν «Καθὼς ἀπέσταλκέ με ὁ Πατήρ, καὶ γὰρ πέμπω ὑμᾶς...».

Μέγα ἀληθῶς, ἔνδοξον, θεῖον τε καὶ οὐράνιον τὸ ἀποστολικὸν ἀξίωμα! Καθὼς ὁ προαιώνιος Πατήρ τὸν μονογενῆ αὐτοῦ Υἱὸν ἀπέστειλεν εἰς τὸν κόσμον, οὕτω καὶ ὁ μονογενὴς αὐτοῦ Υἱὸς καὶ Θεὸς εἰς τὴν οἰκουμένην ἐπέμφε τοὺς ἑαυτοῦ μαθητάς.

Πῶς ἀπέστειλεν ὁ Πατήρ τὸν Υἱόν; ἀπέστειλεν Αὐτὸν, ἐν πάσει ἐξουσίᾳ καὶ δυνάμει ὡς αὐτὸς ὁ Υἱὸς ἐμαρτύρησε λέγων «Πάντα μοι παρεδόθη ὑπὸ τοῦ Πατρὸς μου...». (Ματθ. ια'), ὅτι ἐν δυνάμει καὶ ἐξουσίᾳ ἐπέμφθησαν καὶ οἱ Θεοφῶροι πατέρες Ἀπόστολοι, ὅσων ἀσθενεῖς ἐθεράπευσαν, δαιμόνια ἐδίωκον, νεκροὺς ἐξήγειραν, θαύματα ἐξαίσια ἐργάζοντο καὶ διὰ τῆς διδασκαλίας αὐτῶν τὸν κόσμον ὅλον ὑπέταξαν «... καθὼς ἀπέσταλκέ με ὁ Πατήρ, καὶ γὰρ πέμπω ὑμᾶς...».

Μέγα τὸ χάρισμα, ὑπέρτιμον τὸ δῶρον, θεοπέμπτος ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, θεόπεμπτοι καὶ οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι. Διατί δὲ ἀπέστειλεν ὁ Πατήρ τὸν Υἱόν;

«... εὐαγγελίσασθε, πτωχοὶς ἀπέσταλκέ με, ἰάσασθαι τοὺς συντρεμμίμενους τὴν καρδίαν, κηρύξαι αἰχμαλώτους ἄφεςιν, καὶ τυφλοὺς ἀνάβλεψιν, ἀποστείλαι

τεθραυσμένους ἐν ἀφέσει, καλέσαι ἐνιαυτὸν Κυρίου δεκτὸν καὶ ἡμέραν ἀνταποδόσεως, παρακαλέσαι δὲ πάντας τοὺς πενθοῦντας...» (Ησ' ξα').

Ἐξ ἄλλου, ἀλλαχοῦ πάλιν λέγει: «Οὐ γὰρ ἀπέστειλεν ὁ Θεὸς τὸν Υἱὸν αὐτοῦ εἰς τὸν κόσμον, ἵνα κρίνῃ τὸν κόσμον, ἀλλ' ἵνα σωθῇ ὁ κόσμος δι' αὐτοῦ...». (Ἰωάν. γ').

Διὰ τοῦτο λοιπὸν αὐτό, ἐπέμφθησαν καὶ οἱ σημαφόροι Ἀπόστολοι, ταυτέστιν, ἵνα κηρύξουσιν τῆς σωτηρίας τὰ Εὐαγγέλια, καὶ ἐπιστρέψουσιν ἐκ τῆς πλάνης τὸν κόσμον καὶ συγχωρήσουσιν τῶν ἀνθρώπων τὰς ἁμαρτίας.

Ἐπειδὴ δὲ μόνη τοῦ Παναγίου Πνεύματος ἡ δύναμις λύει τῶν ἁμαρτημάτων τοὺς δεσμοὺς διὰ τοῦτο ἐπάγει ὁ Εὐαγγελιστὴς τὰ ἐξῆς λόγια τοῦ Σωτῆρος «... Ἄν τις ἀφῇ τὰς ἁμαρτίας ἀφίενται αὐτοῖς...» (Ἰωάν. κ')

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ἀποστέλλοντες χρηματικὰς ἐπιταγὰς, ὅπως ἀσφαμέντως ἀναφῶσιν τὸν σκοπὸν διὰ τὸν ὅποιον προορίζονται τὰ ἀποστέλλόμενα χρήματα.

(Ἐκ τῶν Γραμμάτων)

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ κ.κ. Συνδρομηταὶ ὅπως μὲς ἐνημερώνουν εἰς περίπτωσιν ἀλλαγῆς κατοικίας τῶν.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἡ καθ' ἡμᾶς Ἱερά Σύνοδος, καθιερώντως καὶ πρὸς ἄρσιν τυχόν παρερμηνειῶν, δηλοποιεῖ διὰ τῆς παρούσης ὅτι, οὐδὲν δημοσίεημα δεσμεύει τὴν ἡ ἀπηχεῖ τὰς ἀποφάσεις αὐτῆς, ἐφ' ὅσον δὲν ἐτυχε τοῦτο, πρὸ πάσης κυκλοφορίας, τῆς σχετικῆς ἐγκρίσεως καὶ εὐλογίας ἐγγράφως ἢ δὲν ἐδημοσιεύθῃ ἐν μέρει ἢ ἐν ὅλῳ εἰς τὸ Ἐπίσημον Ὁργανον τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος, τὴν «Φωνὴν τῆς Ὁρθοδοξίας».